

SCHUMAN

VOL. 02 | FEB 2023

OPTICS MAGAZINE

MAGAZINE PUBLISHED BY INSTITUTE OF SCHUMAN'S THOUGHT
PRESENTS IMPORTANT CURRENT TOPICS FROM THE PERSPECTIVE OF SCHUMAN'S
THOUGHT

SCHUMAN

OPTICS MAGAZINE

EDITOR IN CHIEF:

Prof. Zbigniew krysiak

MANAGING EDITOR:

Anna Wiejak

ADJUSTMENT:

Editorial Team

GRAPHIC DESIGN AND

TEXT FORMATTING:

Krzysztof Krysiak

PUBLISHER:

Instytut Myśli Schumana

Institute of Schuman's Thought

ul.Chmielna 2 lok 31

00-020 warszawa

schumanoptics@imschuman.com

ISSN: 2956-4484

CONTENTS

pg.11

I. THE WORKS AT INSTITUTE OF SCHUMAN'S THOUGHT

Schuman Youth Groups: Let's meet, because meetings inspire

pg.17

II. AN IMPORTANT ISSUE FOR POLAND

The road to reparations from Germany is not closed - Interview with Prof. Bogdan Musiał, Polish historian living in Germany

pg.29

III. A SIGNIFICANT PROBLEM FOR EUROPE

EU institutional violence as a tool of neo-Marxism.
Victims of German aggression will pay reparations for the damage done by Germany? pg.41

pg.45

IV. THREE SEAS INITIATIVE AND ITS PROBLEMS

Germany built its power on human injustice, and now they do not want to pay for it

pg.54

V. FACES OF POLAND

The bell from Poland "The Voice of the Unborn" will ring in Zambia.
Ulm family - apostles of mercy. A case study of Polish heroism. Its sound is to awaken consciences. pg. 60

pg.70

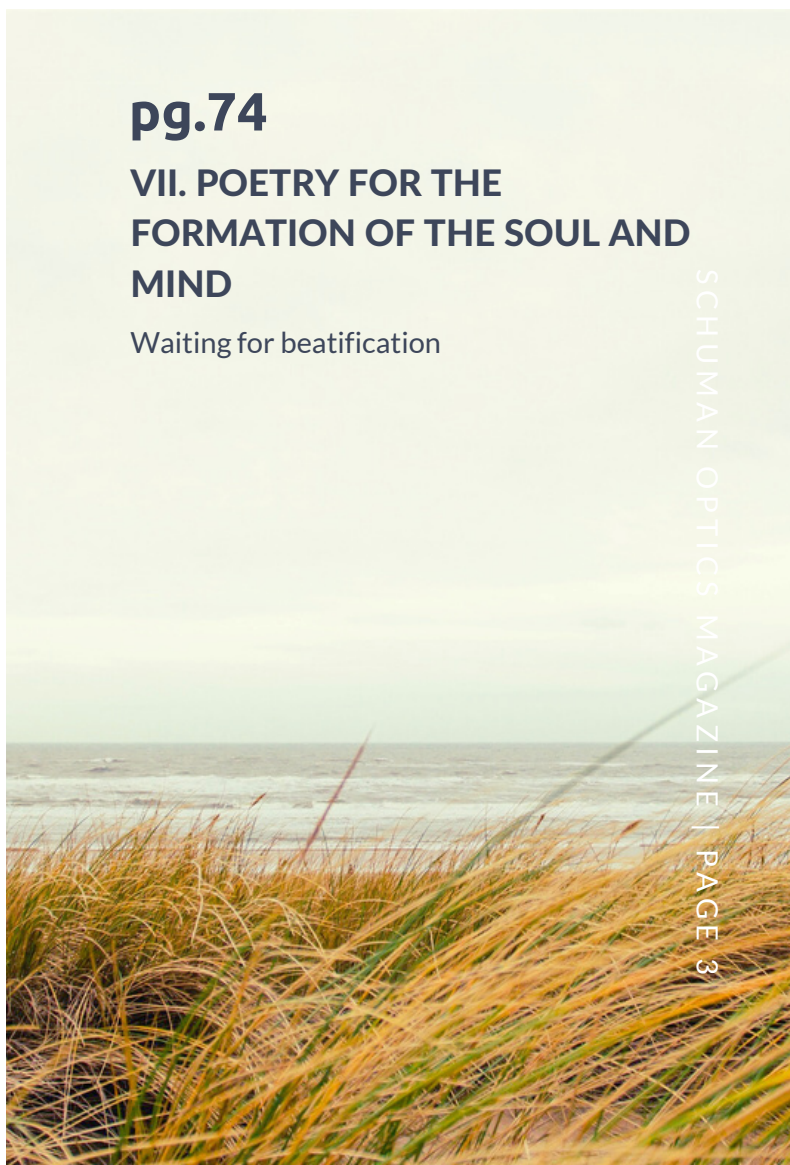
VI. CHRISTIAN HERITAGE IN SCHUMAN'S IDEAS

In order to truly exist, Europe must be governed by the principle of equality

pg.74

VII. POETRY FOR THE FORMATION OF THE SOUL AND MIND

Waiting for beatification

SPIS TREŚCI

pg.14

I. PRACE W INSTYTUCIE MYŚLI SCHUMANA

Młodzieżowe Grupy Schumana:
Spotkajmy się, bo spotkania inspirują

pg.23

II. WAŻNE ZAGADNIENIE DLA POLSKI

Droga do reparacji od Niemiec nie jest zamknięta.
Rozmowa z prof. Bogdanem Musiałem, historykiem
na co dzień mieszkającym w Niemczech.

pg.35

III. ISTOTNY PROBLEM DLA EUROPY

Unijna przemoc instytucjonalna narzędziem
neomarksizmu - rozmowa z prof. Tomaszem
Grzegorzem Grosse.
Ofiary niemieckiej agresji zrzucą się na reparacje
za dokonane przez Niemcy zniszczenia? pg. 43

pg.50

IV. TRÓJMORZE I JEGO PROBLEMY

Niemcy budowały swoją potęgę na ludzkiej
krzywdzie, a teraz nie chcą za to zapłacić

pg.57

V. OBLICZA POLSKI

Dzwon z Polski „Głos Nienarodzonych”
zabrzmiał w Zambii.
Ulmowie - apostołowie miłosierdzia. Case
study polskiego bohaterstwa, Jego dźwięk
ma budzić sumienia. pg.60

pg.72

VI. DZIEDZICTWO W IDEACH SCHUMANA

Europa, aby istnieć rzeczywiście, musi być
rządzona przez zasadę równości

pg.75

VII. POEZJA DLA FORMOWANIA DUSZY I ROZUMU

W oczekiwaniu na beatyfikację

LETTER FROM EDITOR

PROF. ZBIGNIEW KRYSIAK | PHOTO POLSKA PRESS

Dear Sir/Madame,

We live in a time when the fate of the European Union is being decided, and Germany's aspirations for dominance are all too visible here. A state that uses institutional and capital violence against others, a state that has not yet accounted for the crimes committed during World War II, wants to aspire to the role of the leader of a superstate in Europe. The German authorities do not want to compensate Poland for the harm, murders and thefts of property that took place during World War II, but they will have to do it sooner or later, because without it, as Schuman said, there will be no unity, solidarity and peace in Europe. Therefore, Germany must realize that the lack of compensation destabilizes social and political life in Europe.

In many communities in Germany, there is also no will to redress, as prof. Bogdan Musiał, a historian living in Germany, says in the interview for Schuman Optics Magazine. This is due to Germany's falsification of history and the lack of education in schools. Schuman emphasized that "removal under the carpet" of the truth about the war creates the risk of

further conflicts caused by Germany. And yet this compensation is needed not only by Poles, but also by Germans, because without them the latter will not be perceived as a reliable partner. Without their payment, Germany is still economically stuck in the Third Reich, because it was during its times - based on the slave labor of prisoners of war - that German companies experienced their rapid development, which after the end of World War II enabled them to transform into global corporations. The more that the Germans have resources to pay from. Apart from the money at the disposal of the government in Berlin, the multi-billion profits of the German giants, stained with blood and cooperation with millions of Hitler's supporters, would allow for the successive and efficient repayment of debts for employing slaves and forced laborers, for the exploitation of people in death and labor concentration camps. Anyway, such compensation would certainly have a positive impact on the image of the aforementioned concerns,

removing from them the shame of collaborating with criminals and preying on the harm and lives of millions of innocent people.

Germans should understand that without this redress they have no moral right to claim leadership of the European Union. It is difficult for there to be consent for a country to become a leader that has not only disgraced itself by adopting the ideology of national socialism, but is unable to bear responsibility for its actions. What guarantee do we have that history will not repeat itself? What guarantee do we have that capital and institutional aggression will not be used to expand the "living space" of the next generations of the German "master race"? By not actually cutting themselves off from the legacy of the Third Reich, the Germans give rise to suspicions about their intentions. They also show that, contrary to numerous political declarations, they are not a rule of law at all - a true rule of law would not be limited to fiery speeches, but would go into action and pay the victims and their families the compensation they deserve

The attitude of the government in Berlin, this apparent lack of rule of law, is a problem for the entire European Union. Germany is an important trading partner for both Poland and other Member States, and healthy partnership and trade relations must be based on mutual trust. With the current stance of the German

authorities, this trust is seriously undermined and it is surprising that hardly anyone in Berlin notices this problem. Germany, which has put so much effort into not being associated with its infamous past of World War II, is now heading in exactly the opposite direction, failing to understand that it could be considered a potential aggressor. This short-sightedness of politics, combined with the left-wing ideology dominant both in Germany and in a large part of the European Union, generates a powerful crisis, the scale and size of which will probably surpass all previous ones. The question is whether the European Union is able to cope with it and whether it will not lie under the rubble of the constructs it creates?

A separate issue is the precedent created for the Italians by Ursula von der Leyen, which was mentioned by MEP Patryk Jaki in an interview for Schuman Optics Magazine, namely that the victims of German crimes will be paid from European Union funds. It is astonishing that this morally scandalous issue has gone completely unnoticed in Europe, and yet under normal circumstances it should have provoked opposition.

By giving you the second issue of Schuman Optics Magazine, we do so by asking questions about the future of the European Union, as well as the future of Europe. Which direction will it ultimately go: building a healthy community based on sound principles, or a super-state area of German domination? Is there a chance that the German people and their authorities will mature to a real reconciliation, or will they continue to deceive everyone, striving for hegemony regardless of the cost? Poles were victims of German nationalism, victims who, despite the situation in which they found themselves, were able to reach the heights of heroism by saving their Jewish neighbors, as Dr. Mateusz Szpytma reminds us in our Magazine. We must not allow the world to forget about it - historical truth, as well as reparations and compensation for the harm suffered, are a sine qua non condition for building healthy international relations, also in the European Union, so that we can return to Schuman's idea of the Community of European Nations.

LIST OD WYDAWCY

PROF. ZBIGNIEW KRYSIAK | FOT. POLSKA PRESS

Szanowni Państwo,

Żyjemy w czasie, w którym decydują się dalsze losy Unii Europejskiej, przy czym aspiracje Niemiec do dominacji są tu aż nadto widoczne. Państwo, które stosuje wobec innych przemoc instytucjonalną i kapitałową, państwo, które do dziś nie rozliczyło się za dokonane w czasie II wojny światowej zbrodnie, chce aspirować do roli lidera superpaństwa w Europie. Władze Niemiec nie chcą zadośćuczynić Polsce za krzywdy, morderstwa i kradzieże majątku, które miały miejsce podczas II wojny światowej, ale będą musiały to zrobić wcześniej, czy później, gdyż bez tego jak mówił Schuman nie będzie w Europie jedności, solidarności i pokoju. Niemcy zatem muszą sobie uświadomić, że brakiem zadośćuczynienia destabilizują życie społeczne i polityczne w Europie. W wielu środowiskach w Niemczech także nie ma woli zadośćuczynienia, o czym mówi w rozmowie z Magazynem Optyka Schumana prof. Bogdan Musiał, historyk na co dzień mieszkający w Niemczech. Wynika to z zakłamywania przez Niemcy historii i braku edukacji w szkołach. Schuman podkreślał, że „usunięcie pod dywan” prawdy o wojnie tworzy ryzyko kolejnych konfliktów wywołanych przez Niemcy. A przecież to

zadośćuczynienie potrzebne jest nie tylko Polakom, lecz również Niemcom, bo ci ostatni bez nich nie będą postrzegani jako wiarygodny partner. Bez ich wypłacenia Niemcy gospodarczo tkwią poniekąd nadal w III Rzeszy, gdyż to za jej czasów – w oparciu o niewolniczą pracę jeńców - niemieckie firmy przeżywały swój gwałtowny rozwój, który po zakończeniu II wojny światowej umożliwił im przekształcenie się w koncerny o światowym zasięgu. Tym bardziej, że Niemcy mają z czego płacić. Abstrahując od pieniędzy będących w dyspozycji rządu w Berlinie, wielomiliardowe zyski niemieckich gigantów skalanych krwią i współpracą z milionowymi rzeszami zwolenników Hitlera pozwoliłyby na sukcesywne i sprawne spłacanie należności za zatrudnianie niewolników i robotników przymusowych, za wykorzystywanie ludzi w koncentracyjnych obozach śmierci i pracy. Zresztą takie zadośćuczynienie z pewnością wpłynęłoby pozytywnie na wizerunek wspomnianych koncernów, zdejmując z nich odium hańby współpracy ze zbrodniarzami i żerowania na krzywdzie i życiu milionów niewinnych ludzi.

Niemcy powinni zrozumieć, że bez tego zadośćuczynienia nie mają moralnego prawa ubiegać się o przywództwo w Unii Europejskiej. Trudno bowiem, aby była zgoda na to, żeby liderem stał się kraj, który nie tylko że zhańbił się przyjmując ideologię narodowego socjalizmu, ale nie potrafi ponieść odpowiedzialności za swoje czyny. Jaką bowiem mamy gwarancję, że historia się nie powtórzy? Jaką mamy gwarancję, że kapitałowa i instytucjonalna agresja nie zostanie wykorzystana w celu poszerzenia „przestrzeni życiowej” kolejnych pokoleń niemieckiej „rasy panów”? Nie odcinając się w sposób faktyczny od spuścizny III Rzeszy Niemcy dają asumpt do podejrzeń co do przyświecających im intencji. Pokazują też, że wbrew licznym politycznym deklaracjom wcale nie są państwem prawa – prawdziwe państwo prawa nie ograniczałoby się do płomiennych przemówień, ale przeszło do czynów i wypłaciło ofiarom oraz rodzinom ofiar należne im zadośćuczynienie.

Postawa rządu w Berlinie, ów ewidentny brak praworządności, stanowi problem całej Unii Europejskiej. Niemcy są ważnym partnerem handlowym zarówno Polski, jak i innych państw członkowskich, a zdrowe relacje partnerskie i handlowe muszą opierać się na wzajemnym zaufaniu. Przy obecnym stanowisku niemieckich władz to zaufanie jest mocno nadwyrężone i aż dziw bierze, że w Berlinie mało kto dostrzega ten problem. Niemcy, które tak wiele wysiłku włożyły w to, żeby nie być kojarzone z niechlubną przeszłością czasów II wojny światowej,

obecnie podążają w dokładnie przeciwną stronę, nie rozumiejąc, iż przez to mogą zostać uznane za potencjalnego agresora. Owa krótkowzroczność polityki w połączeniu z dominującą zarówno w Niemczech, jak i w dużej części Unii Europejskiej lewicową ideologią generuje potężny kryzys, którego rozmach i rozmiar zapewne przewyższy wszystkie dotychczasowe. Pytanie, czy Unia Europejska jest zdolna sobie z nim poradzić i czy nie legnie pod gruzami tworzonych przez siebie konstruktów?

Osobną kwestię stanowi stworzony przez Włochów precedens, o którym w wywiadzie dla Schuman Optics Magazine mówił eurodeputowany Patryk Jaki, a mianowicie, aby ofiary składały się na pożyczkę, z której wypłacone będą odszkodowania dla ofiar niemieckich zbrodni. Zdumiewa, iż ta skandaliczna z moralnego punktu widzenia kwestia przebrzmiała w Europie zupełnie bez echa, a przecież w normalnych warunkach powinna wywołać sprzeciw.

Oddając w Państwa ręce drugi numer Magazynu Optyka Schumana, czynimy to stawiając pytania o przyszłość Unii Europejskiej, a także przyszłość Europy. W którym kierunku ostatecznie pójdzie: budowania zdrowej wspólnoty w oparciu o zdrowe zasady, czy super-państwowego obszaru niemieckiej dominacji? Czy jest szansa na to, że naród niemiecki i jego władze dojrzeją do prawdziwego pojednania, czy nadal będą

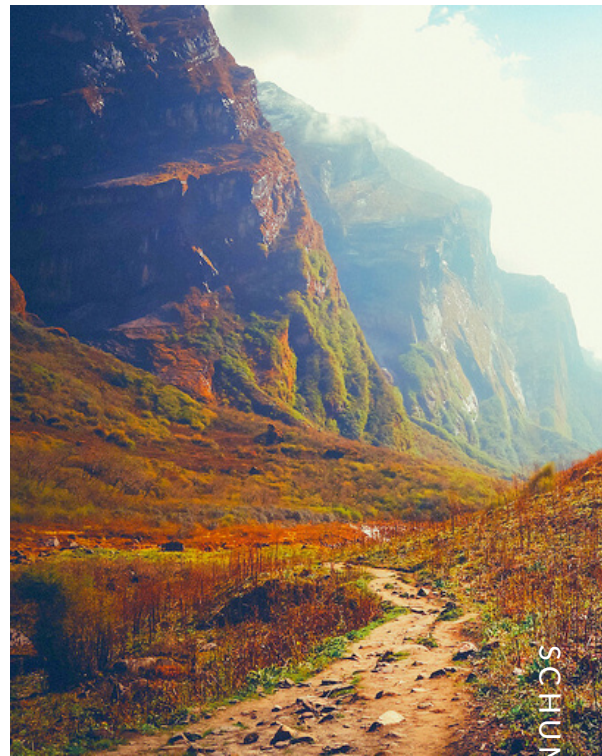

wszystkich zwodziły, dążąc do hegemonii niezależnie od kosztów? Polacy byli ofiarami niemieckiego nacjonalizmu i to ofiarami, które mimo sytuacji, w jakiej się znalazły, były w stanie sięgnąć wyżyn heroizmu ratując swoich żydowskich sąsiadów, o czym przypomina na łamach naszego Magazynu dr Mateusz Szpytma. Nie wolno nam dopuścić, aby świat o tym zapomniał – prawda historyczna, podobnie jak reparacje i zadośćuczynienie za doznane krzywdy są warunkiem sine qua non budowania zdrowych relacji międzynarodowych, również w Unii Europejskiej, aby można było powrócić do idei Schumana Wspólnoty Narodów Europy.

LET'S MEET BECAUSE MEETINGS INSPIRE.

Schuman Youth Groups, which have been formed for several months, gather young people from various regions of Poland. Their task is to create a forum for discussion, for conversation, but based on the values that guided the Venerable Servant of God Robert Schuman, who is one of the Founding Fathers of the Community of European Nations" - says Piotr Tarnogórski, Vice-President of the Youth Program Council of Institute of the Schuman's Thought. The main task of the Schuman Youth Groups is primarily to build a community based on the values advocated by the Venerable Servant of God Robert Schuman in the public space, as well as reminding about the Christian roots and returning to the Community of European Nations. "Our biggest initiative was the Trimarium Schuman Young Generation Forum, which took place in September 2022 in Krasiczyn. It gathered around 150 young leaders mainly from the Three Seas region, but not only, we were joined by people from the United States, Venezuela, the Netherlands or Spain" - reports Piotr Tarnogórski.

"Seeing that these ideas and values are needed and are also important for young people, we went further and started creating Schuman Youth Groups, which today are developing, for example, through conventions. We are implementing the project "Meetings with Schuman" - the first convention took place in December in Ostrów Mazowiecka, where we visited the home of the captain Pilecki family. Pilecki as a Polish officer went voluntarily in 1940 to the concentration camp in Auschwitz to organize a military conspiracy there, so that to obtain reliable data on the crematoria and crimes committed by the Germans. In 1943 he escaped to deliver the collected

information to the external world. Schuman also spoke about cultivation of patriotism and knowledge of history. He supported the statement that the nation who does not know its own history does not have the future. More conventions are ahead of us in other regions of Poland." - he enumerates.

The vice-chairman of the Program Council for Youth at the Institute of Schuman's Thought emphasizes that "the point is that we get to know each other and learn, so that we can create these structures". "It is worth noting that we look much broader, much further. This year we have planned a trip to house of Schuman in Metz, where will take place and International Schuman's Youth Meeting, which we are co-organizing with the St. Benedict Institute. It is part of the Journey in the Footsteps of Schuman, which also includes the conference at the European Parliament in Strasbourg" - he says, pointing out that "in order to be able to return to the roots, we must get to know these roots". "The second big event is the next edition of the Trimarium Schuman Young Generation Forum in the Three Seas Region scheduled for 18-22 September 2023. This is the second edition. It is also worth noting that the forum is very innovative. Participants are co-organizing one of the topics, thanks to which they not only can participate in the Forum, but also co-create it" - he states.

When asked, what kind of response the ideas of Robert Schuman meet among young people, he replies that: "What we encounter is primarily with surprise, but also with great interest and a desire to learn about Robert Schuman's ideas". "I think that at the beginning you have-to ask yourself: "How many people are even aware of who Schuman was, what he created, in what values? Because very often, when I talk to young people, it is a great surprise that the Community of European Nations, transformed into the European Union, grows from such and not, other roots. Very often we do not know this story - many people do not know Robert Schuman" - notes Tarnogórski.

"The reception is very positive, and more and more people join our activities" - he emphasizes, adding that "if we don't show some ideas, it's hard to require someone to start acting on them." "Schuman Youth Groups are growing, but of course it takes time" - says the vice-chairman of the Program Council for Youth at the Institute of Schuman's Thought. "Especially today we are very clear what happens when the ideas of the Founding Father of the European Community, are abandoned. It will soon be a year since the war broke out in Ukraine. It is clear how much the lack of solidarity has damaged Europe. Without Poland Ukraine would be in a very difficult situation, if it even existed at all" - he perceives.

"Our main goal is to create new branches in Poland and abroad, expand structures, build a community" - sums up Tarnogórski. "We are the platform for dialogue and discussion with the people of good will, and for taking up own initiatives and apply Schumana ideas in social, economic, cultural and political life. We are not just a place where you can follow rigidly defined paths - many initiatives come from conversations, meetings, i.e. from community, although it is worth remembering that we implement it within the scope of our values. Therefore, the main idea now is to build these communities and expand them throughout Poland" - he adds.

Piotr Tarnogórski emphasizes that in the future he sees the possibility of extending this to the whole of Europe, or even more broadly. In his opinion, much will depend on the pace at which these structures will develop. "It is worth noting that Schuman himself created similar structures, while in South America one of the people who co-created it is Prof. Stanisław Gebhardt, who is a Pole and currently lives in Wrocław. It is also worth noting that Schuman himself is the heir to the values and traditions of the First Republic of Poland" - he points out.

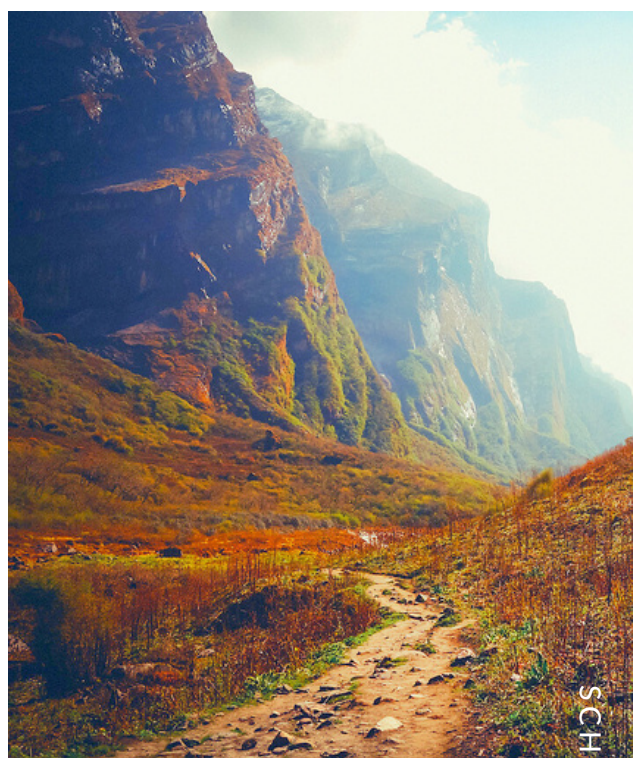
:facebook.com/profile.php?id=100087910375525

SPOTKAJMY SIĘ, BO SPOTKANIA INSPIRUJĄ

"Młodziężowe Grupy Schumana, które powstają od kilku miesięcy, gromadzą młodzież z różnych regionów Polski. Mają one za zadanie tworzenie forum do dyskusji, do rozmowy, ale w oparciu o wartości, takie, którymi kierował się Czcigodny Sługa Boży Robert Schuman, będący jednym z Ojców-Założycieli Wspólnoty Narodów Europy" - mówi Piotr Tarnogórski, wiceprzewodniczący Rady Programowej ds. Młodzięży Instytutu Myśli Schumana.

Zadaniem Młodziężowych Grup Schumana jest przede wszystkim budowanie wspólnoty w oparciu o wartości, o jakie upominał się w przestrzeni publicznej Czcigodny Sługa Boży Robert Schuman, oraz przypominanie o chrześcijańskich korzeniach i powrót do wspólnoty narodów Europy. "Największą naszą inicjatywą było Forum Młodego Pokolenia Schumana w Trójmorzu, które odbyło się we wrześniu zeszłego roku w Krasiczynie. Zgromadziło ono ponad 120 młodych liderów głównie z regionu Trójmorza, choć nie tylko, dołączyły do nas osoby m. in. ze Stanów Zjednoczonych, Wenezueli, Holandii czy Hiszpanii" - relacjonuje Piotr Tarnogórski.

"Widząc, że te idee i wartości są potrzebne, są ważne również dla młodzieży, poszliśmy dalej i zaczęliśmy tworzyć Młodziężowe Grupy Schumana, które dzisiaj rozwijają się chociażby przez zjazdy. Realizujemy projekt "Spotkania z Schumanem" - pierwszy zjazd odbył się już w grudniu w Ostrowi Mazowieckiej, byliśmy również w domu rodziny Pileckich. Pilecki jako polski oficer dobrowolnie zgłosił się w 1940 roku do obozu koncentracyjnego w Auschwitz w celu zorganizowania tam wojskowej konspiracji, aby pozyskać wiarygodne dane o krematoriach i dokonywanych przez Niemców zbrodniach.

W 1943 roku uciekł i dostarczył zebrane informacje światu zewnętrznemu. Przecież Schuman mówił również o patriotyzmie i znajomości historii. Podzielał on stwierdzenie, że naród, który nie zna swojej historii nie ma przyszłości. Przed nami kolejne zjazdy w innych regionach Polski" - wylicza.

Wiceprzewodniczący Rady Programowej ds. Młodzieży w Instytucie Myśli Schumana podkreśla, iż "chodzi o to, żebyśmy się poznawali i uczyli, żebyśmy mogli tworzyć te struktury". "Warto zauważyć, że patrzymy już zdecydowanie szerzej, zdecydowanie dalej. W tym roku mamy już zaplanowany wyjazd do domu Schumana w Metz, gdzie odbędzie się zjazd międzynarodowych grup Młodzieży Schumana, który współorganizujemy z Instytutem św. Benedykta. Jest to część Podróży Śladami Schumana, w którą również włącza się konferencja w Parlamencie Europejskim w Strasburgu" - mówi wskazując, iż "żebyśmy mogli wrócić do korzeni, musimy te korzenie poznać". "Drugim dużym wydarzeniem jest kolejna edycja Forum Młodego Pokolenia Schumana w Trójmorzu, które zostało zaplanowane na 18-22 września tego roku. To już druga edycja. Warto tu również zauważyć, że forum ma bardzo innowacyjny charakter. Uczestnicy są włączeni w jeden z tematów, dzięki czemu nie tylko mogą uczestniczyć w forum, ale również je współtworzyć" - stwierdza. Pytany, z jakim odzewem wśród młodzieży spotykają się idee Roberta Schumana, odpowiada że: "To z czym się spotykamy, to przede wszystkim ze zdziwieniem, ale też bardzo dużym zainteresowaniem i chęcią poznania idei Roberta Schumana". "Myślę, że na początku trzeba sobie zadać pytanie "Ile osób jest w ogóle świadomych, kim był Schuman, co stworzył, w jakich wartościach?". Bo bardzo często, gdy rozmawiam z młodzieżą, jest wielkie zdziwienie, że wspólnota narodów Europy, przekształcona w Unię Europejską wyrasta z takich, a nie innych korzeni. Bardzo często nie znamy tej historii - wiele osób nie zna Roberta Schumana" - zauważa Tarnogórski.

"Odbiór jest bardzo pozytywny, i coraz więcej osób włącza się w nasze działania" - podkreśla dodając, że "jeżeli nie pokarzymy pewnych idei, to trudno wymagać żeby ktoś zaczął w nich działać". "Młodzieżowe Grupy Schumana się rozrastają, ale do tego potrzeba oczywiście czasu" - mówi wiceprzewodniczący Rady Programowej ds. Młodzieży w Instytucie Myśli Schumana. "Szczególnie dzisiaj mamy bardzo dużą jasność, co się dzieje, kiedy odchodzi się od idei Ojców-Założycieli Unii Europejskiej, w tym przede wszystkim Roberta Schumana. Niedługo minie rok czasu od wybuchu wojny na Ukrainie. Wyraźnie widać, jak bardzo zaszkodził Europie brak solidarności. Gdyby nie Polska, to Ukraina byłaby w dużo ciężkiej sytuacji, o ile jeszcze w ogóle by była" - konstatuje.

"Głównym naszym celem jest tworzenie kolejnych oddziałów, rozszerzanie struktur, budowanie wspólnoty" - podsumowuje Tarnogórski. "Staramy się być platformą do rozmowy, do dyskusji z ludźmi dobrej woli, do podejmowania własnych inicjatyw i wcielania idei Schumana do społecznego, ekonomicznego, kulturalnego i politycznego życia. Nie jesteśmy tylko miejscem, gdzie można realizować sztywno wytyczone drogi - wiele inicjatyw bierze się właśnie z rozmowy, ze spotkań, czyli ze wspólnoty, choć warto pamiętać, że realizujemy to w zakresie naszych wartości. Główną ideą teraz jest zatem budowanie tych wspólnot i rozszerzanie ich w całej Polsce" - dodaje.

Piotr Tarnogórski podkreśla, że w perspektywie widzi możliwość rozszerzenia tego na całą Europę, czy nawet szerzej. W jego ocenie wiele będzie zależeć od tego, w jakim tempie te struktury będą się rozwijać. "Warto zauważyć, że sam Schuman tworzył podobne struktury, natomiast w Ameryce Południowej jedną z osób, która to współtworzyła jest prof. Gebhardt, który jest Polakiem, a obecnie mieszka we Wrocławiu, warto tu też zauważyć, że sam Schuman jest spadkobiercą wartości i tradycji I Rzeczypospolitej" - zaznacza.

: facebook.com/profile.php?id=100087910375525

THE ROAD TO REPARATIONS FROM GERMANY IS NOT CLOSED

INTERVIEW WITH PROF. BOGDAN MUSIAŁ,
POLISH HISTORIAN LIVING IN GERMANY.

According to the IPSOS survey for OKO.press, as much as 75 percent of Germans do not want their country to pay reparations to Poland for World War II. What does this mean?

Prof. Bogdan Musiał: First of all, I don't believe that 75 percent, only more. From what I observe here in Germany, it's definitely more. I estimate 90 percent. This is my assessment of course. If someone in Poland is surprised that the vast majority of Germans reject reparations demands, it means that they have no idea what the climate is like when it comes to Poland. Anyone who thought otherwise was delusional and ignorant. I have said from the beginning that there is no climate in Germany to pay reparations. It was never there. Politicians who would agree to these reparations would first have to convince public opinion in Germany that these reparations are due. Therefore, Poland should try to influence German public opinion in the long term by using substantive arguments, to change anything.

Indeed, there are circles that claim that Poland is not entitled to any reparations from Germany. How is it possible that such voices appear at all, since Poland was the country most damaged by Germany during World War II?

But the Germans don't know that. We cannot think in our terms. We must look at what categories Germans think in. In the 1960s and 1970s, there was a belief in Germany that Poles were to pay reparations to Germany, and not vice versa. I even saw what amounts they

calculated, and they are higher than those calculated in the report by Arkadiusz Mularczyk. We in Poland do not realize, and I see it all the time, that if we really want to achieve something, we must understand how the other side thinks and what they are convinced of. Of course, the beliefs of the Germans are false, only we have to be aware of them. We have a lot of work to do, and we can't do that with Twitter or memos to some distant country. This is actionist.

In Germany, the topic of reparations for Poland does not even evoke any emotions, because it is perceived as not very serious. We must be aware of this. We do not need ad hoc actions, but thoughtful and systematic ones aimed at convincing the multipliers, i.e. journalists, teachers, and academics. If we achieve this, it will later result in concrete effects. Let us remember that politicians make policies in line with what voters expect of them. In addition, we must somehow reach the decision-makers, demonstrate it to them and look for different ways of acting. We can't just rely on making demands, so they'll feel remorse and pay us, maybe not all of it, but let's say 40 percent. There will be no such thing. In Germany, there is no guilt towards Poles.

To what extent does this result from the fact that Germany did not de facto cut itself off from its Nazi legacy - after all, prominent NSDAP activists entered the structures of the state after World War II?

They cut themselves off verbally.

But I'm talking about the factual cut off.

It's the difference. They cut themselves off verbally. When it comes to crimes against Poles, they completely cut themselves off. They committed the greatest crimes in Poland. The scale of these crimes was so large that if the German courts in the 1950s and 1960s would like to prosecute German crimes committed in Poland, debate about it, they would have to close half of Germany in jail. Maybe I exaggerated, but many Germans would be affected. If we counted everyone with their families, we have a huge number of voters who would never choose a party that would want to push this through.

The West German method after 1945 was that Poles were claimed to be the perpetrators, not the victims. We must take this into account. The largest number of refugees in West Germany came from areas that belonged to Poland. For them, Poles are the perpetrators because "they took their homes." There has never been a real debate in Germany about the crimes committed against Poles. There was no such possibility because the Germans did not want it. Later they were forced by foreign countries, especially by the Israeli and later American Jewish lobby, to deal with the Holocaust. They decided to run forward and are now the greatest advocates of overcoming the Holocaust.

However, it was not their inner feeling that it was necessary, but an external pressure. This

sense of guilt was forced on them. But in relation to Poles, no one forced them to do so because the Germans committed most of their crimes against Jews throughout Europe. Poles are in second place. Poland has no lobby in the United States. Poland, which was communist, had no such possibility to act either. They tried to do it, but, firstly, they did not have the opportunity, and secondly, it was controlled by the Soviet Union.

In Germany there is no sense of guilt, no conviction that they have done something wrong to

PROF. BOGDAN MUSIAŁ | PHOTO SCREEN IPN TV

Poles. On the contrary. Contrary to the facts, they believe that Poles are among those who benefited the most from World War II. Therefore, there is a need to understand the situation and stop actions that, in my opinion, are counterproductive. We must start working from the basis. I am convinced that Poland has many instruments to force this debate on the Germans. In Poland, there are attempts to complain against

German concerns, and Polish courts reject it, because Germans have state immunity, and I have been explaining for a long time that there are paths that can be used to force German courts to deal with crimes against Poles.

We also have opportunities to pursue justice in international courts. Poland can appeal against tens of thousands of German court judgments demanding the rehabilitation of murdered Poles, and German courts have no way of rejecting these motions because that is guaranteed by legislation. You just need to find the judgments and start the procedure. If the victims are rehabilitated, the next step is redress. It's not a big effort.

On September 1, 1939, during the German attack on Poland, the Germans attacked the post office in the Free City of Danzig. The postal workers defended themselves, were taken prisoner and the German military court sentenced 39 postal workers to death. The sentence has been carried out. In the 1970s, one of the German commissioners stated that a judicial crime had been committed because a military court could not impose the death penalty and forced the German courts to carry out the case. These sentences were annulled, rehabilitation took place, but compensation was not paid. It was only in 2003 that they paid a symbolic 200,000 euros for the descendants of the murdered postal workers.

If we brought such lawsuits, Germany would have a debate for several years. This would engage their judiciary beyond measure, and they would have to decide to pay compensation in a lump sum. I am sure about that. If the Germans rejected it, we

would go to an international tribunal and get it there, because others got it, and according to the German constitution there is no possibility of unequal treatment.

The Germans are trying to convince that Poland renounced reparations, and this was done by the government of Bierut, obedient to the Soviets. Did such a waiver take place? After all, Poland was not a sovereign country at that time.

There was no such waiver. The issues of reparations were forced on Poland in Potsdam: the Soviet Union was to give Poland 15 percent from its reparations. This was approved by the big three, and Poland had no influence on it. Except that it was the first tranche. The rest was to be settled during the peace conference. The Soviet Union forced Poland to sign an agreement on this matter (August 16, 1945), according to which it undertook to pay, but... in exchange for coal supplies. I calculated it: the value of the coal that the Poles were to deliver exceeded the value of reparations. So, Poland didn't get any reparations then. And that deal was never terminated. So, to this day, the Soviets have not given Poland reparations.

There is a statement of so-called government of August 23, and the day before the Soviet Union signed an agreement with East Germany that the USSR renounces reparations and so does Poland. Poland did not resign, it was forced to announce it, but it has no legal force because it has not issued any document on this matter. Moreover, Germany has bilateral reparations agreements with all other countries affected by German occupation.

Poland has suffered the greatest losses and has the largest ratio of demands, and Germans are doing everything to prevent this from

being settled. In 1970 they tried to force Poland to say that it had renounced reparations and even the communists said that it had not renounced. They don't want to pay because they have destroyed Poland so much that now it would be quite a burden for them to pay for these losses.

In 1973, Franciszek Szlachcic, then Minister of the Interior, met Egon Bahr in Berlin. Both tried to solve these cases, only the Soviets blocked it. Egon Bahr said at the time that no government in Germany was able to pay compensation, because it did not have the climate for it. From the German distorted point of view, Poland not only gained Lower and Upper Silesia and the Western Territories, but also took over property from the Jews. A cluster is created which is mindlessly repeated. Meanwhile, it is not said that Polish Jews were poor, so there was nothing to take over, and Poland lost Eastern Borderlands because of World War II.

But this is strange thinking, considering that it was the Germans who partly built their economic power in the war, even though they lost it, and they are now using this economic power for capital aggression.

That's correct, but it's not as simple as it sounds, because Germany had huge industrial potential before 1939 as well. The German potential was there, so were the technologies. It was worked out in Germany not by aggression. There was a lot of exploitation during the war, but what could be plundered in the Soviet Union? There was poverty. Besides, the Soviets took away some of the equipment that the Germans wouldn't want anyway. So, they could really only use labor, of course for war production.

In Poland, they robbed food on a large scale, but not so much that the Germans could build their potential. As for the industrial potential, it was built very strongly during World War II.

I'm talking about capital potential. After all, aid from the West came to Germany.

It wasn't that much. Marshall Plan amounted to 14 billion dollars if I'm not mistaken, but of that the Germans got less than 1.5 billion. This, of course, helped them, but do not exaggerate. Other facts were more decisive. In terms of industry, the technologies that the Germans had were very strong. Besides, no one was destroying the intellectual layer of Germany. Thanks to this, German technical thought remained. It developed during the war, and they benefited a lot from it. The Germans don't talk about it, but under Adolf Hitler this German technical thought simply flourished. In Poland, of course, they robbed, but it was not so crucial to their prosperity. The Germans murdered Polish leadership and intellectual elites: teachers, doctors, engineers. These are huge losses for Poland, and no one pursued such a policy towards the Germans. What's more, the Germans had great opportunities for development during the war, because there were huge investments. Many of the technologies were developed just then.

Professor, you mentioned German technical thought. This includes medicine and other areas. They were used by various Western countries, not just the United States. The question arises whether this is one of the reasons why Poland cannot find international support for its demands to obtain reparations from Germany? Isn't this one of those mechanisms?

Of course. Support and understanding from the Israeli or Jewish lobby would be very important, but this report is made in such a way that they want to block it. If in this report Jewish losses are given as Polish and it is not written that they are Polish Jews, then the Jews take it as a provocation. If we had explained that these were Polish victims of Jewish descent, then I suspect we would have passed through with a dry foot. Jewish circles see this as appropriating Jewish victims. They consider it as an abuse.

Even though these Jews were Polish citizens...?

Yes. They were murdered in a different way and the scale of these murders was different. If we throw all this into one bag, it is hardly surprising that the Jewish community reacts. I tried to explain this to Mr. Mularczyk's people. I live in Germany and have been dealing with the Holocaust for thirty years. This is the difference.

According to your knowledge, was there any written or unwritten agreement between Berlin and Moscow not to pay Poland money for war damage?

Written - not necessarily. I know that the communist government tried to act on the issue of obtaining these reparations, but was always hampered by Moscow, because Moscow had interests of its own. For them, West Germany from the late 1950s-1960s. was a key country in Western Europe, for economic reasons of course. It was about the transfer of technology, among other things. Until the collapse of the Soviet Union, Poland had no possibility to

apply for reparations, because Moscow did not allow it. This was not in the interest of the Soviet government. They wanted West Germany as an economic and strategic partner.

Anyway, all attempts to obtain these reparations were torpedoed by the German side. In the 1970s, formal reasons were given, after which Poland was informed that the application could no longer be submitted. Now the authorities in Berlin believe that the case is closed.

Yes. Of course. In fact, German policy towards Poland is racist. It really is. Just look at their rehabilitation bills. I worked on it. Jews, Sinti-Roma, German deserters, and homosexuals were rehabilitated in a lump sum. Poles who were shot for racist reasons are not rehabilitated on a flat-rate basis, because no one in Poland has tried to do so. Nobody in Poland understands what the mechanisms are. I try to explain, but it doesn't work. We really do have legal instruments that we can use.

Yes, but the decision is political, so is there a chance to resolve this issue legally at this point?

First, decision makers need to know what our options are. Politically, we play this way, and substantively we flank it, because both complement each other. It would be brilliant! Do you know what it would look like if there were ongoing trials before German courts for the rehabilitation of Poles? Of course, they would drag them out, but for the German judiciary and German politicians it would be a problem. They couldn't stop it, for procedural reasons.

German policy towards Poland is racist. After 1949, it did not change, although it could no longer be done so openly. West German courts approved the murder of Poles in such a way that they acquitted German criminals, claiming that they acted within the framework of the applicable law. So, de facto, the German courts secondarily approved the murders of Poles and these sentences are still valid today. It turns out that German crimes against Poles in Auschwitz according to the German state of law have the force of law. Why aren't we doing anything to blow it all over the world?

There is still the question of our partnership with Germany. However, the condition for sincere reconciliation is standing in the truth and making amends...

It is difficult to treat the Germans as partners in what happened in Ukraine. Nobody believes that a partnership with Germany is possible. First, Germany must change. They have to change foreign policy, and not just verbally, so that they can actually be partners. For now, they are strategic partners of the Kremlin. There is no change in foreign policy yet. Of course it is changed verbally, but there is no change in their strategy. Partnership with Moscow is important in German strategic policy, and the government in Berlin has not withdrawn from it. Foreign trade is the primacy here. For them, Russia is a resource base. Germany is one of the countries that do not want Ukraine to win because it is not what they want. That is why it is not a partner for Poland. Actions count, not words. Besides, the Germans do

not treat Poles as equal partners. For them, Poland is a market, an assembly plant, etc. They do everything to prevent the development of an industry in Poland that could compete with the German one. Until Germany changes its thinking, it cannot be a partner for us. It was Germany that shaped the EU's policy towards Russia. This must be prevented - this is a condition for the functioning of Europe, otherwise we will soon have another Ukraine. The day of February 24, 2022, verified many different ideas.

DROGA DO REPARACJI OD NIEMIEC NIE JEST ZAMKNIĘTA

ROZMOWA Z PROF. BOGDANEM MUSIAŁEM, HISTORYKIEM
NA CO DZIEŃ MIESZKAJĄCYM W NIEMCZECH.

Jak wynika z sondażu IPSOS dla OKO.press, aż 75 proc. Niemców nie chce, aby ich kraj wypłacił Polsce reparacje za II wojnę światową. O czym to świadczy?

Prof. Bogdan Musiał: Przede wszystkim nie wierzę w to, że 75 proc., tylko więcej. Z tego, co tu, w Niemczech, obserwuję, to na pewno więcej. Szacuję, że 90 procent. To jest moja ocena oczywiście. Jeżeli w Polsce ktoś jest tym zaskoczony, że ogromna większość Niemców odrzuca żądania reparacyjne, to oznacza, że nie ma pojęcia o tym, jaki jest klimat, jeżeli chodzi o Polskę. Jeżeli ktoś inaczej sądził, to żył w iluzji, niewiedzy. Od początku zresztą mówiłem, że w Niemczech nie ma klimatu do wypłacenia reparacji. Nigdy go nie było. Politycy, którzy by zgodzili się na te reparacje, najpierw musieliby przekonać opinię publiczną w Niemczech, że te reparacje się należą. Polska powinna zatem przy użyciu rzeczowych argumentów usiłować wpłynąć długofalowo na niemiecką opinię publiczną, żeby się coś zmieniło.

Rzeczywiście są środowiska, które twierdzą, że Polsce żadne reparacje od Niemiec się nie należą. Jak to możliwe, że takie głosy w ogóle się pojawiają, skoro Polska była najbardziej zniszczonym przez Niemcy krajem w czasie II wojny światowej?

Ale Niemcy o tym nie wiedzą. Nie możemy myśleć w naszych kategoriach. Musimy spojrzeć, jakimi kategoriami myślą Niemcy. W latach 60. i 70. w Niemczech panowało przekonanie, że Polacy mają

zapłacić Niemcom reparacje, a nie odwrotnie. Widziałem nawet, jakie kwoty sobie wyliczyli i są one większe niż wyliczył w swoim raporcie Arkadiusz Mularczyk. My w Polsce sobie nie zdajemy sprawy, i non stop to widzę, że jeżeli rzeczywiście chcemy coś osiągnąć, musimy zrozumieć, jak druga strona myśli i o czym jest przekonana. Oczywiście, że przekonania Niemców są fałszywe, tylko my musimy zdawać sobie z nich sprawę. Musimy wykonać ogromną pracę, a tego nie zrobimy Twitterem czy notami do jakichś odległych krajów. To jest akcjonizm.

W Niemczech temat reparacji dla Polski nawet nie wywołuje żadnych emocji, bo jest postrzegany jako niezbyt poważny. My musimy zdawać sobie z tego sprawę. Nie potrzeba nam działań ad hoc, ale przemyślanych i systematycznych, mających na celu przekonanie multiplikatorów, czyli dziennikarzy, nauczycieli, nauczycieli akademickich. Jeżeli my to osiągniemy, to później będzie się przekładać na konkretne efekty. Pamiętajmy, że politycy robią politykę zgodną z tym, czego oczekują od nich wyborcy. Poza tym musimy w jakiś sposób dotrzeć do decydentów, wykazać im to i szukać różnych dróg działania. Nie możemy opierać się wyłącznie na tym, że postawimy żądania, oni poczują wyrzut sumienia i nam zapłacą, może nie wszystko, ale powiedzmy 40 procent. Takiego czegoś nie będzie. W Niemczech nie ma poczucia winy w stosunku do Polaków.

Na ile to wynika z tego, że Niemcy de facto nie odcięli się definitywnie od swojej nazistowskiej spuścizny - przecież prominentni działacze NSDAP weszli w struktury państwa po II wojnie światowej?

Oni się odcięli werbalnie.

Ale ja mówię o faktycznym odcięciu.

To jest różnica. Oni się odcięli werbalnie. Jeżeli chodzi o zbrodnie na Polakach, to kompletnie się odcięli. Największych zbrodni dokonali oni w Polsce. Skala tych zbrodni była tak duża, że jeżeli niemieckie sądy w latach 50. i 60. chciałyby ścigać zbrodnie niemieckie dokonane w Polsce, debatować o tym, to oni musieliby pół Niemiec zamknąć. Może przesadziłem, ale wielu Niemców byłoby dotkniętych. Jeżeli policzylibyśmy wszystkich wraz z rodzinami, to mamy ogromną rzeszę wyborców, która nigdy nie wybrałaby partii, która chciałaby to przepchnąć. Zachodnioniemiecka metoda po 1945 roku była taka, że twierdzono, iż Polacy są sprawcami, a nie ofiarami. To musimy wziąć pod uwagę. Największa liczba uciekinierów w Niemczech Zachodnich pochodziła z terenów, które należały do Polski. Dla nich Polacy są sprawcami, ponieważ "zabrali im ich domy". W Niemczech nigdy nie było prawdziwej debaty na temat zbrodni dokonanych na Polakach. Nie było takiej możliwości, bo Niemcy tego nie chcieli. Później zostali zmuszeni przez zagranicę, szczególnie przez lobby żydowskie izraelskie, a później amerykańskie, żeby zająć się

Holokaustem. Zdecydowali się na ucieczkę do przodu i teraz są największymi orędownikami przewycięzania Holokaustu. To jednak nie było ich wewnętrzne poczucie, że tak trzeba, ale zewnętrzny nacisk. To poczucie winy im wmuszono. Ale w stosunku do Polaków nikt na nich tego nie wymusił przez fakt, że większość zbrodni Niemcy dokonali na Żydach w całej Europie. W drugiej kolejności są Polacy. Polska nie ma lobby w Stanach Zjednoczonych. Polska, która była komunistyczna, nie miała też takiej możliwości działać. Usiłowali to robić, ale

PROF. BOGDAN MUSIAŁ | FOT. SCREEN IPN TV

po pierwsze nie mieli możliwości, a po drugie sterował tym Związek Sowiecki.

W Niemczech nie ma poczucia winy, przekonania, że uczynili Polakom coś złego. Wręcz przeciwnie. U nich - wbrew faktom - panuje przekonanie, że Polacy należą do tych, którzy najbardziej zyskali na II wojnie światowej. Potrzeba zatem zrozumienia sytuacji i zaprzestania akcji, które w mojej ocenie są kontrproduktywne.

Musimy zacząć pracę od podstaw. Jestem przekonany, że Polska ma wiele instrumentów, żeby wymusić na Niemcach tę debatę. W Polsce usiłuje się skarżyć przeciwko niemieckim koncernom, a polskie sądy odrzucają, bo Niemcy mają immunitet państwowy, a ja tłumaczę już od dłuższego czasu, że są ścieżki, którymi można wymusić na niemieckich sądach, żeby się zajęły zbrodniami na Polakach. Mamy też możliwości dochodzenia sprawiedliwości przed sądami międzynarodowymi. Polska może skarżyć dziesiątki tysięcy wyroków niemieckich sądów domagając się rehabilitacji pomordowanych Polaków i niemieckie sądy nie mają możliwości odrzucić tych wniosków, ponieważ to gwarantuje ustawodawstwo. Trzeba tylko odszukać wyroki i wszcząć procedurę. Jeżeli zostanie dokonana rehabilitacja ofiar, to następnym krokiem jest zadośćuczynienie. To nie jest duży wysiłek.

1 września 1939 roku podczas ataku Niemiec na Polskę, Niemcy zaatakowali pocztę w Wolnym Mieście Gdańsku. Pocztcowcy bronili się, dostali się do niewoli i niemiecki sąd wojskowy skazał 39 pracowników poczty na karę śmierci. Wyrok został wykonany. W latach 70. jeden z niemieckich komisarzy stwierdził, że dokonano wtedy zbrodni sądowej, ponieważ sąd wojskowy nie mógł skazywać na karę śmierci i wymusił na niemieckich sądach, żeby ta sprawa została przeprowadzona. Te wyroki unieważniono, nastąpiła rehabilitacja, ale odszkodowań nikt nie zapłacił. Dopiero w 2003 roku zapłacili symboliczne 200 tys. euro dla potomków pomordowanych pocztowców.

Jeżeli wytaczalibyśmy takie procesy, to Niemcy mieliby przez parę lat debatę. To by zarzuciło ich sądownictwo i musieliby podjąć decyzję o wypłacie odszkodowania ryczałtem. Jestem o tym przekonany. Jeżeli Niemcy by odrzucili, to poszlibyśmy do międzynarodowego trybunału i tam je dostali, bo inni dostali, a według niemieckiej konstytucji nie ma możliwości nierównego traktowania

Niemcy próbują przekonywać, że Polska zrzekła się reparacji, a dokonało się to przez posłuszny sowietom rząd Bieruta. Czy rzeczywiście takie zrzeczenie się miało miejsce? Polska zresztą nie była wówczas suwerennym krajem.

Nie było takiego zrzeczenia. Kwestie reparacji zostały na Polsce wymuszone w Poczdamie: Związek Sowiecki miał przekazać Polsce 15 proc. ze swojej masy reparacyjnej. To zostało zatwierdzone przez wielką trójkę, a Polska nie miała na to żadnego wpływu. Tyle tylko, że to była pierwsza transza. Reszta miała być załatwiona w czasie konferencji pokojowej. Związek Sowiecki zmusił Polskę do podpisania umowy w tej sprawie (16 sierpnia 1945 roku), zgodnie z którą zobowiązał się wypłacić, ale... w zamian za dostawy węgla. Z moich wyliczeń wynika, że wartość węgla, który Polacy mieli dostarczyć przewyższała te reparacje. Czyli Polska wówczas nie dostała żadnych reparacji. I ta umowa nigdy nie została rozwiązana. Czyli do dzisiaj Sowietom nie przekazali Polsce reparacji. Jest oświadczenie tzw. rządu z 23 sierpnia, a dzień wcześniej Związek Sowiecki podpisał z

NRD umowę, że ZSRR zrzeka się reparacji i Polska też. Polska się nie zrzekła, została przymuszona, żeby to ogłosić, ale to nie ma żadnej mocy prawnej, ponieważ nie wydała żadnego dokumentu w tej sprawie. Co więcej Niemcy mają zawarte dwustronne umowy o reparacjach ze wszystkimi innymi dotkniętymi niemiecką okupacją krajami. Polska poniosła największe straty i ma największy stosunek żądań, a Niemcy robią wszystko, żeby to nie zostało uregulowane. W 1970 roku usiłowali wymusić na Polsce, żeby powiedziała, że się zrzekła reparacji i nawet komuniści powiedzieli, że się nie zrzekła. Oni nie chcą płacić, ponieważ tak zniszczyli Polskę, że teraz wynagrodzenie tych strat byłoby dla nich niemałym obciążeniem.

W 1973 Franciszek Szlachcic będący wówczas ministrem spraw wewnętrznych spotkał się w Berlinie z Egonem Bahrem. Obydwaj usiłowali rozwiązać te sprawy, ale zablokowali to Sowieci. Egon Bahr mówił wówczas, że żaden rząd w Niemczech nie jest w stanie zapłacić odszkodowań, bo nie ma do tego klimatu.

Z niemieckiego wypaczonego punktu widzenia Polska nie tylko zyskała Dolny i Górny Śląsk oraz Ziemię Zachodnie, ale również przejęła majątek po Żydach. Tworzy się zbitka, która jest bezrefleksyjnie powtarzana. Tymczasem nie mówi się o tym, że polscy Żydzi byli biedni, więc nie bardzo było co przejmować, a Polska wskutek II wojny światowej straciła Kresy.

Ale to jest dziwne myślenie, biorąc pod uwagę to, że to

Niemcy po części zbudowali swoją potęgę gospodarczą na wojnie, mimo tego, że ją przegrali, i tę potęgę gospodarczą wykorzystują teraz do agresji kapitałowej.

To się zgadza, ale to nie jest takie proste, jak by się wydawało, ponieważ Niemcy mieli ogromny potencjał przemysłowy również przed 1939 rokiem. Niemiecki potencjał przemysłowy był wysoki ze względu na technologie jakie posiadali. On był wypracowany w Niemczech nie przez agresję. W trakcie wojny Niemcy wyzyskiwali, ale co można było zrabować w Związku Sowieckim? Tam była bieda. Poza tym Sowieci część sprzętu, którego i tak Niemcy by nie chcieli, wywieźli. Czyli tak naprawdę mogli wykorzystywać tylko siłę roboczą, oczywiście do produkcji wojennej. W Polsce na dużą skalę rabowali żywność, ale nie na tak dużą, aby Niemcy dzięki temu mogli zbudować swój potencjał. Jeżeli chodzi o potencjał przemysłowy to on został zbudowany bardzo mocno w czasie II wojny światowej.

Mówię o potencjale kapitałowym. Przecież do Niemiec trafiła pomoc z Zachodu.

To nie było tak dużo. Plan Marshalla wynosił, jeżeli się nie mylę 14 mld dolarów, ale z tego Niemcy dostali ok. 11%, czyli 1,5 mld. To im oczywiście pomogło, ale bez przesady. Bardziej decydujące były inne fakty. Jeśli chodzi o przemysł, technologie, które Niemcy mieli, były bardzo mocne. Poza tym nikt nie niszczył warstwy intelektualnej Niemiec. Dzięki temu niemiecka myśl techniczna została. Ona się rozwinęła w czasie wojny i oni na tym dużo zyskiwali. Niemcy o tym nie

mówią, ale za czasów Adolfa Hitlera ta niemiecka myśl techniczna po prostu kwitła. W Polsce oczywiście rabowali, ale to nie było aż tak kluczowe dla ich prosperity. Niemcy mordowali polskie elity przywódcze, intelektualne: nauczycieli, lekarzy, inżynierów. To są ogromne straty dla Polski, a wobec Niemców nikt takiej polityki nie prowadził. Co więcej Niemcy mieli ogromne możliwości rozwoju w czasie wojny, ponieważ były ogromne inwestycje. Wiele z technologii zostało rozwiniętych właśnie wtedy.

Wspomniał Pan Profesor o niemieckiej myśli technicznej. Do tego dochodzi medycyna i inne obszary. Były one wykorzystywane przez różne kraje zachodnie, nie tylko Stany Zjednoczone. Rodzi się pytanie, czy to nie jest jedna z przyczyn, dla których Polska nie może znaleźć międzynarodowego poparcia dla swoich postulatów uzyskania od Niemiec reparacji? Czy to nie jest jeden z tych mechanizmów?

Oczywiście. Bardzo istotne byłoby wsparcie i zrozumienie ze strony izraelskiej czy lobby żydowskiego, ale ten raport jest tak zrobiony, że oni chcą go blokować. Jeżeli w tym raporcie straty żydowskie są podane jako polskie i nie jest napisane, że to są polscy Żydzi, to Żydzi odbierają to jako prowokację. Jeżeli byśmy wytłumaczyli, że to są polskie ofiary pochodzenia żydowskiego, to wtedy podejrzewam przesłibyśmy suchą nogą. Środowiska żydowskie postrzegają to jako zawłaszczanie żydowskich ofiar. Uważają, że jest to nadużycie.

Mimo że ci Żydzi byli polskimi obywatelami...?

Tak. Oni byli mordowani w inny sposób i skala tych mordów była inna. Jeżeli my to wszystko wrzucimy do jednego worka, to trudno dziwić się reakcji środowisk żydowskich. Usiłowałem to wytłumaczyć ludziom pana Mularczyka. Mieszkam w Niemczech, a od trzydziestu lat zajmuję się Holokaustem. To jest ta różnica.

Czy według Pana wiedzy istniał jakiś pisany bądź niepisany układ między Berlinem a Moskwą, aby Polsce nie wypłacać pieniędzy za zniszczenia wojenne?

Pisany - niekoniecznie. Wiem, że rząd komunistyczny usiłował działać w kwestii uzyskania tych reparacji, ale zawsze był hamowany przez Moskwę, bo Moskwa miała własne interesy. Dla nich RFN od końca lat 50.-60. był kluczowym krajem w Europie Zachodniej, z przyczyn gospodarczych oczywiście. Chodziło między innymi o transfer technologii. Do upadku znaczenia Związku Sowieckiego Polska nie miała możliwości ubiegania się o reparacje, ponieważ Moskwa na to nie pozwalała. To nie było w interesie rządu sowieckiego. Oni chcieli mieć Niemcy Zachodnie jako partnera gospodarczego, strategicznego.

Zresztą wszelkie próby uzyskania tych reparacji były torpedowane przez stronę niemiecką. W latach 70. podawano przyczyny formalne, po czym Polska została poinformowana, że już nie można składać wniosku. Teraz zaś władze w Berlinie uważają, że sprawa jest zamknięta.

Tak. Oczywiście. Tak naprawdę niemiecka polityka wobec Polski jest rasistowska. Naprawdę tak jest. Wystarczy spojrzeć na ich ustawy rehabilitacyjne. Ja się tym zajmowałem. Ryczałtowo zostali zrehabilitowani Żydzi, Sinty-Roma, niemieccy dezertrzy i homoseksualiści. Polacy, którzy byli rozstrzelani z przyczyn rasistowskich, nie są ryczałtowo rehabilitowani, bo nikt w Polsce się o to nie starał. Nikt w Polsce nie rozumie, jakie są mechanizmy. Usiłuję wytłumaczyć, ale to nie przechodzi. My naprawdę mamy prawne instrumenty, które możemy wykorzystać.

Tak, ale decyzja jest polityczna, więc czy w tym momencie jest szansa na rozwiązanie tej sprawy na gruncie prawnym?

Najpierw decydenci muszą wiedzieć, jakie mamy możliwości. Politycznie gramy tak, a merytorycznie flankujemy to, bo jedno i drugie się uzupełnia. Przecież to byłoby genialne! Wie pani, jakby to wyglądało, gdyby non stop były jakieś procesy przed niemieckimi sądami o rehabilitację Polaków? Oni oczywiście by je przeciągali, ale dla niemieckiego sądownictwa i niemieckich polityków to byłby problem. Oni nie mogliby tego zastopować, z przyczyn proceduralnych. Niemiecka polityka wobec Polski jest rasistowska. Po 1949 roku ona się nie zmieniła, chociaż nie można było już robić tego tak otwarcie. Zachodni niemieckie sądy zatwierdzały mordy na Polakach w ten sposób, że uniewinniały niemieckich zbrodniarzy twierdząc, że działali w ramach obowiązującego prawa. Czyli de facto niemieckie sądy wtórnie

zatwierdziły mordy na Polakach i te wyroki do dzisiaj obowiązują. Okazuje się, że zbrodnie niemieckie na Polakach w Auschwitz według niemieckiego państwa prawa mają moc prawa. Dlaczego my nic nie robimy, żeby to rozdmuchać na cały świat?

Jeszcze pozostaje kwestia naszego partnerstwa z Niemcami. Jednak warunkiem szczerego pojednania jest stanięcie w prawdzie i zadośćuczynienie...

Trudno Niemców traktować jak partnerów wśród tego, co się stało na Ukrainie. Nikt w to nie wierzy, że z Niemcami partnerstwo jest możliwe. Najpierw Niemcy muszą się zmienić. Muszą zmienić politykę zagraniczną, i to nie tylko werbalnie, żeby rzeczywiście mogli być partnerami. Na razie są strategicznymi partnerami Kremla. Na razie nie ma jeszcze zmiany polityki zagranicznej. Oczywiście ona jest zmieniona werbalnie, ale nie ma zmiany ich strategii. W niemieckiej polityce strategicznej istotne jest partnerstwo z Moskwą i rząd w Berlinie się z tego nie wycofał. Prymatem jest tu handel zagraniczny. Dla nich Rosja jest zapleczem surowcowym. Niemcy należą do krajów, które nie chcą zwycięstwa Ukrainy, bo to nie jest po ich myśli. Dlatego dla Polski to nie jest partner. Liczą się czyny, a nie słowa. Zresztą Niemcy nie traktują Polaków jako równorzędnych partnerów. Polska jest dla nich rynkiem zbytu, montownią itd. Robią wszystko, aby w Polsce nie rozwinął się przemysł, który mógłby być konkurencją dla niemieckiego. Dopóki Niemcy nie zmienią myślenia, nie mogą być dla nas partnerem. To Niemcy kształtowały politykę UE wobec Rosji. Trzeba zapobiec temu - to jest warunek funkcjonowania Europy, bo inaczej będziemy mieli wkrótce następną Ukrainę. 24 lutego 2022 roku zweryfikował wiele różnych wyobrażeń.

EU institutional violence as a tool of neo-Marxism

INTERVIEW WITH PROF. TOMASZ GRZEGORZ GROSSE, POLITICAL SCIENTIST, LECTURER AT THE FACULTY OF POLITICAL SCIENCES AND INTERNATIONAL STUDIES AT THE UNIVERSITY OF WARSAW.

It seems no coincidence that EU institutional violence mainly affects those countries that most resist the neo-Marxist revolution. It is difficult to induce by legal means to do things contrary to the law, especially natural law, not to mention international law. How does the professor evaluate it?

Prof. Tomasz Grzegorz Grosse: This applies to the so-called the rule of law and European values. We are under pressure with this issue. However, we can certainly assume that this is not only about European law, which, according to EU institutions, the Polish authorities do not comply with. There may also be other factors of a political nature that cause us to be subject to regulatory pressure. The consequence of this is the withholding of EU funds for Poland.

Legally speaking, isn't it a situation of unhealthy duality? On the one hand, we have a leaky legal system in the European Union itself, on the other hand, we have double standards - the key here is this legal monstrosity in the form of the Lisbon Treaty, where nothing is specified and everything is really discretionary. Doesn't this give ideologists a tool to push their demands?

There are several processes involved here. European law, especially treaty law, is not clear in some cases. We can also find provisions that can be interpreted in different ways. Very often, EU institutions use this lack of clarity or the diversity of treaty provisions to interpret them in such a way that it puts the authorities of EU institutions in a stronger position in relation to those countries that are subjected to political pressure. Very often, the treaty reserves certain competences to the exclusive powers of the member states in one area, but, for example, in another area these competences are already mixed, or EU institutions actually have much more to say than national institutions. To adjudicate, for example, in cases reserved for national competence, the legal basis is used in those areas where EU institutions can shape their interpretation. An example of this was the situation in Hungary, when the Hungarian government introduced an education law in accordance with the treaty, belonging to national competences, and stipulated that public education cannot be open to the dissemination of certain left-wing values related primarily to LGBT issues, but the European Commission decided to interfere in this Hungarian law on the basis of freedoms in the internal market of the European Union. Therefore, it used the opportunity to interfere in

PROF. TOMASZ GRZEGORZ GROSSE | PHOTO SCREEN YOUTUBE POLITECHNIKA RZESZOWSKA

the area where it has competence, but in a matter which, according to the treaty, should not be subject to interference by the Commission, as it was left to the national authority. Such sometimes breakneck interpretations are practiced in a situation where the EC or other EU institutions, with the consent of at least some Member States, seek to extend their jurisdiction in domains which, although nominally belong to the Member States, but for various political reasons, EU institutions want to interfere in them and they want to interpret them according to their own political values.

And isn't it so that this ultra vires activity - as it should be called despite all the appearances that the European Commission wants to maintain - is not slowly becoming one of the main operating principles on which the Union functions?

A proverb says: how one wishes the dog to bump, then stick always find. Therefore, if the decision-makers in Western Europe have the political will and permission to, for example, grill Poland or Hungary, then sometimes very breakneck constructions of this type are practiced. Moreover, in the event of reservations by Polish or Hungarian politicians, the Court of Justice of the European Union, which should resolve these doubts, usually favors an extended interpretation, i.e. one that increases the authority of EU institutions in a given case, but at the same time is dictated by a certain political interest, which at a given moment makes one want to punish "dissident" national governments, for example those which have a completely different approach to political values than the so-called mainstream in EU institutions.

It is significant that this violence affects such areas as the judiciary or freedom of conscience, which are crucial for the healthy functioning of society and its elementary individuals. What could be the consequences?

This causes, above all, a very accelerated tendency to change the system of the European Union in the direction of shifting further powers to EU institutions, in accordance with the federal system. That is, the foundations of a federal state in Europe are introduced, but without treaty changes, i.e. without the unanimous consent of the member states. This is the first practice. The second practice consists in sending a very clear signal to all potential opponents, member states, that in any case, EU institutions will find a paragraph for "dissident" politicians, or even entire national governments. Therefore, any skirmish or conflict with EU institutions is doomed to failure from the very beginning. Thus, all potential counter-revolutionaries are taught to meekly submit to the verdicts of Brussels. In other words, they tolerated this expansion of competences on the part of the EU institutions, which is implemented by both the EC, the EP and the CJEU.

This looks like laying the groundwork for a totalitarian system...

First of all, there is no control over EU institutions. If there is a political will - and it always exists - for the EU institutions to unilaterally expand their powers, and, additionally, to punish all those who are referred to as Eurosceptics, i.e. those who could stand in the way of this process, then it is indeed a certain disadvantage of the system that, in fact, there is no way to verify these actions and control these institutions, whether they do not exceed their competences, or whether they do not usurp power in relation to nation states. Secondly, the EU institutions are more and more energetically entering the sphere of political values and interpreting them in a very one-sided way, i.e. in accordance with left-wing axiology, and even to some extent neo-Marxist, throwing in, and certainly not tolerating, all other political perspectives, for example Christian Democrat or conservative and in some cases even traditional liberal thought. All this means that we may actually have concerns whether the whole system, at least for the two reasons I have mentioned, is not moving more and more towards totalitarianism.

In this neo-Marxist revolution, the class struggle was replaced first by the struggle of the sexes, and then by the gender struggle, i.e. the construct of a type of belonging to artificially created quasi-sex categories. It is about the destruction of the human being in his identity. Wouldn't putting this into legal ground lead to oppression and persecution?

We already have this practice to some extent. Governments that have a different axiology, different political values are sanctioned, for example those related to Christian Democratic thought or conservative values, which treat human rights in a completely different way than in the left-wing axiology. In a situation where these governments try to defend their own political views, in a normal democratic system they should not only be tolerated, but even approved when they have the political mandate of the public. If, instead of this tolerance, these governments face numerous sanctions, then we are already dealing with the practice you mentioned. All the more so because on the forum of the European Parliament those groups that have a different idea for political values or a different idea for the further development of European

integration are sanctioned in a different way, for example in that their representatives are forbidden to take up functions in the EP, which previously unthinkable, and now it is increasingly practiced. These politicians are even more persecuted because there are more and more voices, both in the EU and in individual Member States, to outlaw those groups that have different political values and refer to, for example, a different understanding of the human being and a different understanding of human rights.

But other efforts are also being made in this direction, such as the proposals put forward last year during the conference on the future of Europe, including lowering the age of admission to vote in elections to the European Parliament.

Here, just such electoral tricks are used, which are aimed at increasing electoral support for those parties that are in line with all the ideas promoted at the EU level. It is assumed that the young generation is so enthusiastic about left-wing values and the idea of centralizing the European Union that they will support them. That is why they come from the political mainstream, which has been dominant in Brussels for many decades.

What will be the international effects of sanctioning institutional violence as a tool to regulate international relations?

You mean the repercussions outside Europe?

Not only but also.

On the one hand, we will increasingly have to deal with a certain passivity or political apathy in the European Union, with even conformist behavior on the part of many politicians who will not want to "dig with a horse", and so will try to fit into this political mainstream both in terms of political and ideological proposals, but also all other substantive proposals in individual public policies. On the other hand, however, there will be increasing resistance, both on the right and left, against this institutional and axiological pressure that is currently flowing from Brussels. Over time, this resistance should become anti-system, i.e. rejecting the European Union as an organization. Until now, there was a desire to repair the EU from the inside, with time these circles will reject integration and membership in the European Union. On the other hand, from the external point of view, this organization will, in my opinion, be marginalized not only because of the way it operates and the political values it shapes, but above all because of chronic problems, subsequent crises that affect Europe and very serious internal turbulences that will be directly the result of all the processes we are discussing. So-called European values are perceived by other civilizations as a semblance of values and deep hypocrisy of Europeans. In fact, modern European civilization is perceived as extremely materialistic and devoid of spirituality.

Therefore, should building a community of nations in the spirit of Robert Schuman take place outside the structures of the European Union, or should we wait out this difficult period and build within these structures?

This is a very good question. In fact, the hope for what has dominated so far, i.e. an attempt to repair the European Union, to reform this institution from within, as it were may become more and more vain over time. This could mean that countries that think differently about the future of Europe will be increasingly pushed out of the EU in various ways. In fact, they will have to consider what to do next, and whether to create some new regional grouping, which would be built on completely different values and institutional norms, creating a much larger space for national democracies and their cooperation between equal member states. All the more so that the current European Union, which is becoming more and more centralized before our eyes, in fact serves, as we can see more and more clearly, primarily the interests of the largest Western European countries, led by Germany. Therefore, for example, the countries of Central and Eastern Europe will have to consider whether to continue participating in the current integration, which is unilaterally beneficial for Germany and increasingly strengthens Germany's dominance in Central and Eastern Europe.

At this point, another question arises, namely, can we say that this institutional aggression is the modern equivalent of military aggression? Can we talk about a new definition of war - following this line of reasoning - or is this a far-reaching supposition? After all, it is about subjugating societies and gaining profits, so the goals are the same as the goals of war itself.

Unfortunately, once again in history, we are in a critical period in terms of geoeconomics, but also institutional - from two sides. On the one hand, we have neo-imperial Russia, which is trying to regain its own sphere of influence, not only in Ukraine and Belarus, but also, to a large extent, in Central Europe. On the other hand, we have increasing pressure from Western Europe, primarily Germany, which, using institutional methods, but also economic dependence, is trying to strengthen its geopolitical position and the dependence of Central Europe on centers in Western Europe. As a result of the war in Ukraine and Russian aggression, this tendency gained importance because the war created a certain opportunity for building a more autonomous Central and Eastern Europe based on a new architecture of the security system, primarily the eastern flank of NATO in close cooperation with the Nordic states on the one hand - Sweden, Finland - on the second Anglo-Saxon (United Kingdom, USA), on the third - with Ukraine. This new, emerging security architecture goes against the institutional tendencies that dominate in the European Union, and which consist in the institutional, normative subordination of Central Europe to the centers of Western Europe.

Therefore, it is no coincidence that in the last few months this tendency towards centralization and federalization in the EU has been strengthened, while at the same time enormous political and regulatory, but also financial pressure is being exerted on Poland and Hungary to give up their aspirations of regional autonomy and have submitted to this institutional dictate, emanating from Brussels but in fact inspired to a large extent from Berlin.

From Berlin, which has common plans with the Kremlin... Let's call it what it is.

To some extent you are right, because both Moscow and Berlin have the same goal, which is to rebuild or strengthen their sphere of influence in Central and Eastern Europe. Ultimately, however, Russia's appetites will not stop - as everything indicates - at the external borders of the European Union. Therefore, sooner or later, there would have to be a rivalry between Germany and the Russian Federation for Central Europe. Therefore, we might think that such a fragile truce based on the division of spheres of influence between Germany and Russia would therefore break down.

I believe we live in a historic moment. I am convinced that either we will use this moment to build our own geoeconomic position, or we will be doomed to the periphery, because in today's European Union we are the periphery of the geostrategic pole located in Berlin, and of course Germany is doing everything to strengthen this system. All the more the war in Ukraine has shaken this arrangement in a very clear way. If we miss this moment, we will be doomed to peripheral status for the next hundred or two hundred years. At the same time, there is no certainty that under the wings of Berlin we can count on peace, because in a relatively short period of time - if Russia would take over Belarus and Ukraine - it would immediately come into conflict with Russia, as Russia would try to expand its domain to Central Europe. We would therefore be the periphery where the struggle between the West and Russia would take place, therefore we would become a battlefield in a military conflict.

Some of the Polish elites believe that if we fully submit to the German leadership, we will be safe and stable, and these crises will only be temporary. In my opinion, this is not true, because Russian imperialism will not end with Belarus and Ukraine. Sooner or later there will be a confrontation between Germany and Russia over Central Europe. Due to Russia's expansiveness, this conflict is inevitable, and we are not sure whether Berlin will want to fight for our belonging to the West, or whether it will simply agree to hand over some or all of us to Russian rule.

Unijna przemoc instytucjonalna narzędziem neomarksizmu

**ROZMOWA Z PROF. TOMASZEM
GRZEGORZEM GROSSE,
POLITOLOGIEM, WYKŁADOWCĄ NA
WYDZIALE NAUK POLITYCZNYCH I
STUDIÓW MIĘDZYNARODOWYCH
UNIwersytetu Warszawskiego.**

Nie wydaje się być przypadkiem, że unijna przemoc instytucjonalna dotyka głównie te kraje, które najbardziej opierają się neomarksistowskiej rewolucji. Trudno bowiem skłonić prawnymi środkami do rzeczy sprzecznych z prawem, w tym przede wszystkim prawem naturalnym, o międzynarodowym nie wspominając. Jak Pan Profesor to ocenia?

Prof. Tomasz Grzegorz Grosse: To dotyczy tzw. praworządności i europejskich wartości. Jesteśmy poddawani presji związanej z tym problemem. Natomiast z całą pewnością możemy założyć, że nie chodzi tutaj tylko i wyłącznie o prawo europejskie, którego zdaniem unijnych instytucji polskie władze nie przestrzegają. W grę mogą wchodzić również inne czynniki o charakterze

politycznym, które powodują, że jesteśmy poddawani presji regulacyjnej. Konsekwencją tego jest wstrzymywanie unijnych funduszy dla Polski.

Jeśli chodzi o kwestie prawne, to czy nie jest tak, że mamy do czynienia z sytuacją niezdrowego dualizmu. Z jednej strony mamy nieszczelny system prawny w samej Unii Europejskiej, z drugiej mamy podwójne standardy - kluczowy jest tu ten potworek prawny w postaci Traktatu Lizbońskiego, gdzie nic nie jest doprecyzowane, a wszystko tak naprawdę jest uznaniowe. Czy to nie daje ideologom narzędzia dla forsowania ich postulatów?

Mamy tutaj do czynienia z kilkoma procesami. Prawo europejskie, zwłaszcza traktatowe w niektórych sprawach nie jest klarowne. Możemy też znaleźć przepisy, które mogą być w różny sposób interpretowane. Bardzo często instytucje unijne wykorzystują ten brak klarowności, albo różnorodność przepisów traktatowych do tego, żeby dokonywać ich interpretacji w taki sposób, żeby to stawiało na mocniejszej pozycji władze instytucji unijnych w stosunku do tych państw, które są poddawane presji politycznej. Bardzo często też traktat zastrzega pewne kompetencje do wyłącznych uprawnień państw członkowskich w jednym obszarze, ale na przykład w innym obszarze te kompetencje są już mieszane, albo instytucje unijne mają wręcz dużo więcej do powiedzenia niż instytucje narodowe. Do orzekania na przykład w sprawach zastrzeżonych do kompetencji narodowych wykorzystuje się podstawę prawną z tych obszarów, w których to instytucje unijne mogą kształtować swoją interpretację. Przykładem tego była chociażby sytuacja Węgier, kiedy węgierski rząd wprowadził prawo oświatowe zgodnie z traktatem, przynależne do kompetencji narodowych i zastrzegł, że szkolnictwo

PROF. TOMASZ GRZEGORZ GROSSE | FOT. SCREEN YOUTUBE POLITECHNIKA RZESZOWSKA

publiczne nie może być otwarte na szerzenie pewnych wartości lewicowych związanych przede wszystkim z kwestiami LGBT, ale Komisja Europejska postanowiła ingerować w tę węgierską ustawę na podstawie swobód na rynku wewnętrznym Unii Europejskiej. Wykorzystała więc możliwość ingerencji w obszarze, gdzie ma kompetencje, ale w sprawie, która zgodnie z traktatem nie powinna być przedmiotem ingerencji Komisji, jako że została pozostawiona władztwu narodowemu. Tego typu karkołomne czasami interpretacje są praktykowane w sytuacji, kiedy KE lub inne unijne instytucje za przyzwoleniem przynajmniej niektórych państw członkowskich dążą do poszerzenia swojej jurysdykcji w domenach, które wprawdzie nominalnie należą do państw członkowskich, ale z różnych powodów politycznych instytucje unijne chcą w nie ingerować i chcą je interpretować zgodnie z własnymi wartościami politycznymi.

A czy to nie jest tak, że ta działalność ultra vires - tak to bowiem należy nazwać mimo wszystkich pozorów, które chce zachować Komisja Europejska - nie staje się powoli jedną z głównych zasad działania, na jakich funkcjonuje Unia?

Przysłowie mówi: jeżeli chcesz uderzyć, kij się zawsze znajdzie. Jeżeli zatem po stronie decydentów w Europie Zachodniej jest wola polityczna i przyzwolenie na to, żeby na przykład grillować Polskę lub Węgry, to tego typu bardzo niekiedy karkołomne konstrukcje są praktykowane. Mało tego, w sytuacji zastrzeżeń polskich albo węgierskich polityków również Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, który powinien rozstrzygać te wątpliwości, z reguły opowiada się za interpretacją rozszerzającą, czyli taką, która zwiększa władztwo instytucji unijnych w danej sprawie, ale jednocześnie jest podyktowana pewnym interesem politycznym, który w danej chwili powoduje, że chce się ukarać "nieprawomyślne" rządy narodowe, na przykład takie, które mają zupełnie odmienne podejście do wartości politycznych, niż tzw. mainstream w instytucjach unijnych.

Znamienne, że ta przemoc dotyka takich obszarów jak sądownictwo, czy wolność sumienia, czyli kluczowych dla zdrowego funkcjonowania społeczeństwa i jego elementarnych jednostek. Jakie mogą być tego konsekwencje?

To powoduje przede wszystkim bardzo przyspieszoną tendencję do zmieniania ustroju Unii Europejskiej w kierunku przesuwania kolejnych uprawnień do instytucji unijnych, zgodnie z ustrojem federalnym. Czyli wprowadza się podstawy państwa federalnego w Europie, ale bez zmian traktatowych, czyli bez jednomyślnej zgody państw członkowskich. To jest pierwsza praktyka. Druga praktyka polega na tym, że wysyła się bardzo wyraźny sygnał do wszystkich potencjalnych oponentów, państw członkowskich, że tak czy inaczej unijne instytucje znajdą paragraf na nieprawomyślnych polityków, lub nawet całe rządy narodowe. W związku z tym jakakolwiek potyczka czy konflikt z instytucjami unijnymi od samego początku jest skazany na przegraną. Tym samym uczy się wszystkich potencjalnych kontrrewolucjonistów, żeby potulnie podporządkowali się wyrokowi Brukseli. Innymi słowy, tolerowali tę ekspansję kompetencyjną po stronie instytucji unijnych, która jest realizowana zarówno przez KE, PE, jak i TSUE.

To wygląda jak budowanie gruntu pod system totalitarny...

Przed wszystkim nad unijnymi instytucjami nie ma kontroli. Jeżeli jest wola polityczna - a ona zawsze istnieje - do jednostronnego poszerzania kompetencji przez instytucje unijne, a jeszcze dodatkowo ukarania tych wszystkich, których się określa mianem eurosceptyków, czyli tych, którzy mogliby stanąć na przeszkodzie temu procesowi, to rzeczywiście pewną wadą systemu jest to, że w gruncie rzeczy nie ma możliwości zweryfikowania tych działań i kontrolowania tych instytucji, czy one nie przekraczają swoich kompetencji, czy nie uzurpują sobie władzy w stosunku do państw narodowych. Po drugie, instytucje unijne coraz bardziej energicznie wkraczają w sferę wartości politycznych i interpretują je w sposób bardzo jednostronny, czyli zgodnie z lewicową aksjologią, a nawet do pewnego stopnia neomarksistowską, wrzucając, a na pewno nie tolerując wszystkich innych perspektyw politycznych, na przykład chadeckiej lub konserwatywnej, a w niektórych przypadkach nawet tradycyjnej myśli liberalnej. To wszystko powoduje, że rzeczywiście możemy mieć obawy, czy cały ten system choćby z tych dwóch powodów, które wymieniłem, nie zmierza coraz bardziej w stronę totalitarną.

W tej neomarksistowskiej rewolucji walka klas została zastąpiona najpierw walką płci, później zaś walką genderową czyli konstruktów rodzaju przynależności do sztucznie stworzonych kategorii quasi płci. Chodzi w niej o zniszczenie istoty ludzkiej w jej tożsamości. Czy przeniesienie tego na grunt prawny nie doprowadzi do ucisku i prześladowań?

Już mamy do pewnego stopnia tego typu praktykę. Sankcjonowane są rządy, które mają inną aksjologię, inne wartości polityczne, na przykład związane z myślą chadecką albo wartościami konserwatywnymi, które zupełnie inaczej traktują prawa człowieka, niż ma to miejsce w aksjologii lewicowej. W sytuacji, kiedy te rządy starają się bronić własnych poglądów politycznych, w normalnym systemie demokratycznym powinny być nie tylko tolerowane, ale wręcz aprobowane w momencie, kiedy mają polityczny mandat społeczeństwa. Jeżeli zamiast tej tolerancji, te rządy spotykają się z rozlicznymi sankcjami, to już mamy do czynienia z tym procederem, o którym pani wspomniała. Tym bardziej, że na forum Parlamentu Europejskiego te ugrupowania, które mają inny pomysł na wartości polityczne, albo inny pomysł na dalszy rozwój integracji europejskiej, są sankcjonowane w inny sposób, jak chociażby w taki, że zabrania się ich przedstawicielom obejmowania funkcji w PE, co wcześniej było nie do pomyślenia, a teraz jest coraz częściej praktykowane. Ci politycy są wręcz prześladowani tym bardziej, że coraz częściej pojawiają się głosy zarówno w UE, jak i w poszczególnych państwach członkowskich, żeby delegalizować te ugrupowania, które mają inne wartości polityczne i odwołują się chociażby do innego rozumienia istoty ludzkiej i innego rozumienia praw człowieka.

Ale też podejmowane są inne zabiegi w tym kierunku, jak chociażby wysunięte w zeszłym roku propozycje, podczas konferencji o przyszłości Europy, w tym między innymi obniżenie wieku dopuszczenia do głosowania w wyborach do Parlamentu Europejskiego.

Tutaj stosuje się akurat takie sztuczki wyborcze, które mają na celu zwiększenie poparcia wyborczego dla tych ugrupowań, które są w zgodzie z tymi wszystkimi ideami promowanymi na szczeblu unijnym. Wychodzi się z założenia, że młode pokolenie jest tak bardzo entuzjastycznie nastawione do lewicowych wartości i idei centralizacji Unii Europejskiej, że będzie je wspierało. Stąd też właśnie wywodzą się z głównego nurtu politycznego, od wielu dekad dominującego w Brukseli.

Jakie będą międzynarodowe skutki sankcjonowania przemocy instytucjonalnej jako narzędzia regulowania stosunków międzynarodowych?

Chodzi pani o reperkusje pozaeuropejskie?

Nie tylko, ale również.

Z jednej strony będziemy coraz częściej mieli do czynienia z pewną pasywnością czy apatią polityczną w Unii Europejskiej, z zachowaniem wręcz konformistycznym po stronie wielu polityków, którzy nie będą chcieli "kopać się z koniem", a więc będą starali się dopasować do tego głównego nurtu politycznego zarówno jeśli chodzi o propozycje ustrojowe, jak i ideologiczne, ale też wszystkie inne merytoryczne w poszczególnych politykach publicznych. Z drugiej strony będzie jednak narastał opór, zarówno po stronie prawicowej, jak i lewicowej przeciwko tej presji instytucjonalnej, ale też aksjologicznej, która w tej chwili płynie z Brukseli. Z czasem ten opór powinien mieć charakter antysystemowy, czyli odrzucający Unię Europejską jako organizację. Do tej pory chciano naprawiać UE od wewnątrz, z czasem środowiska te odrzucą integrację i

członkostwo w Unii Europejskiej. Natomiast z punktu widzenia zewnętrznego ta organizacja będzie przede wszystkim moim zdaniem marginalizowana nie tylko ze względu na sposób działania i wartości polityczne, które kształtuje, ale przede wszystkim ze względu na chroniczne kłopoty, kolejne kryzysy, które dotyczą Europy i bardzo poważne turbulencje wewnętrzne, które będą wprost wynikać z tych wszystkich procesów, które omawiamy.

Tzw. wartości europejskie są odbierane przez inne cywilizacje jako pozór wartości i głęboka hipokryzja Europejczyków. W gruncie rzeczy współczesna cywilizacja europejska jest postrzegana jako skrajnie materialistyczna i pozbawiona duchowości.

Czy w związku z tym budowanie wspólnoty narodów w duchu Roberta Schumana powinno dokonywać się poza strukturami Unii Europejskiej, czy też należałoby przeczekać ten trudny okres i budować w ramach tych struktur?

To jest bardzo dobre pytanie. Natomiast tak naprawdę nadzieja na to, co do tej pory dominowało, czyli próbę naprawienia Unii Europejskiej, zreformowania tej instytucji niejako od wewnątrz, z biegiem czasu może być coraz bardziej płonna. To może oznaczać, że kraje, które myślą inaczej o przyszłości Europy, będą na różne sposoby coraz bardziej wypychane z Unii. Tak naprawdę będą musiały zastanowić się, co dalej robić, i czy nie tworzyć jakiegoś nowego ugrupowania regionalnego, które by zostało zbudowane w oparciu o zupełnie inne wartości i normy instytucjonalne, stwarzające dużo większą przestrzeń dla demokracji narodowych, ich kooperacji między równymi sobie państwami członkowskimi. Tym bardziej, że dotychczasowa Unia Europejska, która na naszych oczach staje się coraz bardziej scentralizowana, w gruncie rzeczy służy, jak to widzimy coraz wyraźniej, przede wszystkim interesom największych państw Europy Zachodniej, na czele z Niemcami. W związku z tym przykładowo kraje Europy Środkowo-Wschodniej będą musiały się zastanowić, czy dalej uczestniczyć w dotychczasowej integracji, która jest jednostronnie korzystna dla Niemiec i w coraz większym stopniu wzmacnia dominację Niemiec w Europie Środkowo-Wschodniej.

W tym momencie rodzi się kolejne pytanie, a mianowicie, czy można powiedzieć, że owa agresja instytucjonalna to współczesny odpowiednik agresji militarnej? Czy - idąc dalej tym tokiem rozumowania - można mówić o nowej definicji wojny, czy to za daleko idąca supozycja? W końcu chodzi o podporządkowanie społeczeństw i czerpanie zysków, zatem cele są tożsame z celami wojny jako takiej.

Niestety po raz kolejny w historii jesteśmy w krytycznym okresie pod względem geoeconomicznym, ale też instytucjonalnym - z dwóch stron. Z jednej strony mamy neoimperialną Rosję, która środkami militarnymi, ale też hybrydowymi stara się odzyskać własną strefę wpływów, nie tylko na Ukrainie i Białorusi, ale również w dużym stopniu jeżeli idzie o Europę Środkową. Z drugiej strony mamy coraz większą presję ze strony Europy Zachodniej, przede wszystkim Niemiec, które stosując metody instytucjonalne, ale również zależności ekonomiczne, starają się wzmocnić swoją pozycję geopolityczną i zależność Europy Środkowej od centrów w Europie Zachodniej. W wyniku wojny na Ukrainie i rosyjskiej agresji ta tendencja zyskała na

znaczeniu, dlatego że wojna stworzyła pewną szansę dla zbudowania bardziej autonomicznej Europy Środkowo-Wschodniej w oparciu o nową architekturę systemu bezpieczeństwa, przede wszystkim wschodnią flankę NATO w bliskiej kooperacji z jednej strony z państwami nordyckimi - Szwecja, Finlandia - z drugiej anglosaskimi (Zjednoczone Królestwo, USA), z trzeciej - z Ukrainą. Ta nowa, rysująca się architektura bezpieczeństwa idzie w poprzek tym tendencjom instytucjonalnym, które dominują w Unii Europejskiej, a które polegają na instytucjonalnym, normatywnym podporządkowaniu Europy Środkowej centrum Europy Zachodniej. W związku z tym to nie jest przez przypadek, że w ciągu ostatnich kilku miesięcy ta tendencja centralizacyjna i federalizacyjna w UE została wzmocniona, a jednocześnie na Polskę i na Węgry wywierana jest gigantyczna presja polityczna i regulacyjna, ale również finansowa, żeby zrezygnowały one ze swych aspiracji regionalnej autonomii i podporządkowały się temu dyktatowi instytucjonalnemu, płynącemu z Brukseli, ale tak naprawdę inspirowanemu w dużym stopniu z Berlina.

Z Berlina, który ma wspólne plany z Kremlem... Nazwijmy rzecz po imieniu.

Do pewnego stopnia ma pani rację, dlatego że zarówno Moskwa, jak i Berlin mają ten sam cel, czyli odbudować lub wzmocnić swoją strefę wpływów w Europie Środkowo-Wschodniej. Przy czym docelowo apetyty Rosji nie zatrzymają się - jak wszystko na to wskazuje - na granicach zewnętrznych Unii Europejskiej. W związku z tym wcześniej bądź później musiałyby dojść do rywalizacji pomiędzy Niemcami, a Federacją Rosyjską o Europę Środkową. W związku z tym moglibyśmy sądzić, że taki kruchy rozejm opierający się na podziale stref wpływów pomiędzy Niemcami a Rosją uległby w związku z tym załamaniu.

Uważam, że żyjemy w historycznej chwili. Jestem przekonany, że albo wykorzystamy tę chwilę do zbudowania własnej pozycji o charakterze geoeconomicznym, albo będziemy skazani na peryferie, bo w dzisiejszej Unii Europejskiej jesteśmy peryferią dla geostrategicznego bieguna usytuowanego w Berlinie i oczywiście Niemcy robią wszystko, żeby ten układ wzmocnić. Tym bardziej, że wojna na Ukrainie w sposób bardzo wyraźny tym układem zachwiała. Jeżeli przegapimy ten moment, to przez kolejne sto lub dwieście lat będziemy skazani na status peryferii. Przy czym nie ma żadnej pewności, że pod skrzydłami Berlina możemy liczyć na spokój, dlatego że w stosunkowo krótkim okresie czasu - jeżeli Rosja opanowała by Białoruś i Ukrainę - natychmiast wszedłby w konflikt z Rosją, jako że Rosja próbowałaby poszerzyć swoją domenę o Europę Środkową. Bylibyśmy zatem peryferiami, na których toczyłaby się walka pomiędzy Zachodem a Rosją, zatem stalibyśmy się polem bitwy w konflikcie militarnym.

Część polskich elit uważa, że jeżeli podporządkujemy się bez reszty przywództwu niemieckiemu, to będziemy bezpieczni, stabilni, a te kryzysy będą tylko przejściowe. Moim zdaniem jest to nieprawda, ponieważ imperializm rosyjski nie zakończy się na Białorusi i Ukrainie. Wcześniej czy później dojdzie do konfrontacji pomiędzy Niemcami a Rosją o Europę Środkową. Ze względu na ekspansywność Rosji ten konflikt jest nieuchronny, a nie mamy pewności, czy Berlin będzie chciał walczyć o naszą przynależność do Zachodu, czy zgodzi się nas po prostu oddać w części, czy w całości pod panowanie rosyjskie.

VICTIMS OF GERMAN AGGRESSION WILL PAY REPARATIONS FOR THE DAMAGE DONE BY GERMANY?

PATRYK JAKI | PHOTO PATRYK JAKI FACEBOOK

PATRYK JAKI: IT CAN BUILD SUCH A PRECEDENT.

Deputy Minister of Justice Sebastian Kaleta said that Italians received EUR 55 million from the Italian Recovery Fund to pay off Germany's claims against its citizens. This means that all EU citizens, including Poles, will pay for Italian claims against Germany, right?

Yes.

On what legal basis was this done?

The Italians filed a lawsuit with the CJEU against another ruling that forbade state-to-state suing for damages, war reparations, etc. Due to a group of citizens and their families who were injured during World War II demanding compensation, the Italians submitted a motion that if the state cannot claim compensation, then individual citizens could do it. Since this issue was still burning under the previous, left-wing government, and the Draghi government did not want to conflict with the Germans, that's why he thought that in that case let Italy take it upon himself and write it in the Recovery Fund. Only the Recovery Fund mechanism, as you rightly pointed out, is, firstly, a mechanism that is co-financed by all states, and secondly, there is a great moral doubt here, why people who were victims should pay for the victims, but should pay for the state that 1943 was an ally of Hitler. The Poles were not Hitler's ally, they did not receive the money, and so what? You are right that this case looks strange, but the Italians negotiated it in their Recovery Fund.

In what light does this put the whole issue of reparations from Germany to Poland?

This shows above all that Germans are hypocrites. It's such a country. You can see that nothing has changed here, because they brazenly tell us that they will not pay anything, and at the same time it is known that they have the greatest influence on European institutions and agree to pay Italy, which - let us recall again - was one of the Hitler's most important allies. And those brazen explanations of German journalists that Poles did not help Jews enough ... I would like to remind you that compensation is not for helping Jews, because the Germans killed them, but above all for the fact that the Germans killed Polish citizens,

destroyed our country and stole so that to this day these elements of this theft accumulate at auctions in Germany. They don't want to give it back to us, like a typical thief you grab by the hand and he claims it's not his hand.

Isn't the fact we are talking about de facto another stage of the war with Poland, despite earlier conciliation declarations by some EU officials?

Maybe the very issue of this Italian Recovery Fund is not. On the other hand, the very issue of Recovery Fund and how they behave towards us, being aware of the huge costs that Poles are incurring - also related to helping Ukrainians - and saving the honor of the whole of Europe in connection with the conduct of Germany and France since the beginning of this war, has a double moral dimension. This shows how degenerate people, whose faces are full of values, the rule of law and freedom, are. Meanwhile, it is Poles who participate most in the defense of these values, and yet it is them who are blocked with this money, while others are very willingly paid, including those whose hands are dirty from cooperation with Putin.

In your opinion, is there any chance for Germany to finally settle accounts with Poland and other countries for German crimes and looting committed on their territory?

In my opinion, of course, there is a chance for it, but it is a long process that we cannot let go of. There must be years of pressure here, the work of all citizens, explaining, not letting go of this topic. Because if we do not let it go on the international arena, sooner or later Germany will have to deal with it somehow. For now, they will take us on hold, hoping that, first of all, their pillars will rule in Poland and this topic will naturally be abandoned. They also count on us not being consistent here. Therefore, a lot depends on us in this matter and there is a chance in the long run.

Will not what the Italians did set a precedent for Germany when it comes to settling claims, for example, those owed to Poland or other countries that they have destroyed?

Theoretically, one could look at it in such a way that it could also be handled by other countries. From the moral point of view, you are right - it is not only morally double, but it can build such a precedent that the Germans will pay money for their crimes with the hands of all other victims, including Poles.

OFIARY NIEMIECKIEJ AGRESJI ZRZUCA SIĘ NA REPARACJE ZA DOKONANE PRZEZ NIEMCY ZNISZCZENIA?

PATRYK JAKI | FOT. ARCHIWUMA PATRYKA JAKIEGO FACEBOOK

JAKI: MOŻE TO BUDOWAĆ TAKI PRECEDENS

Wiceminister sprawiedliwości Sebastian Kaleta powiedział, że z włoskiego KPO Włosi otrzymali 55 milionów euro na spłatę roszczeń Niemiec wobec swoich obywateli. Oznacza to, że za włoskie roszczenia wobec Niemiec zapłacą wszyscy obywatele UE, z Polakami włącznie, czy tak?

Tak.

Na jakiej podstawie prawnej to zostało zrobione?

Włosi złożyli pozew do TSUE w stosunku do innego orzeczenia, które zakazywało pozywać państwo państwu w związku z odszkodowaniami, reparacjami wojennymi itd. Ze względu na domagającą się odszkodowań grupę obywateli i ich rodzin, którzy byli poszkodowani w czasie II wojny światowej, Włosi złożyli wniosek, żeby skoro państwo nie może dochodzić odszkodowań, to żeby mogli to robić indywidualni obywatele. Ponieważ ta sprawa była palącą jeszcze za poprzedniego, lewicowego rządu, a rząd Draghiego nie chciał konfliktować się z Niemcami, dlatego wymyślił, że w takim razie niech Włochy wezmą to na siebie i żeby to wpisać w KPO. Tylko mechanizm KPO, jak pani słusznie zauważyła, to jest po pierwsze mechanizm, który jest współfinansowany przez wszystkie państwa, a po drugie jest tutaj duża wątpliwość moralna, dlaczego na ofiary mają płacić osoby, które były ofiarami, ale mają płacić na państwo, które do 1943 roku było sojusznikiem Hitlera. Polacy nie byli sojusznikiem Hitlera, pieniędzy nie otrzymali i co w związku z tym? Ma pani rację, że ta sprawa wygląda dziwnie, ale Włosi sobie to wynegocjowali w swoim KPO.

W jakim świetle stawia to całą kwestię reparacji od Niemiec dla Polski?

To pokazuje przede wszystkim, że Niemcy są hipokrytami. To takie państwo. Widać, że tutaj nic się nie zmieniło, dlatego, że bezczelnie nam odpowiadają, że nic płacić nie będą, a jednocześnie wiadomo, że mają największy wpływ na instytucje europejskie i zgadzają się, żeby wypłacić Włochom, które - przypomnijmy jeszcze raz - były jednym z najważniejszych sojuszników Hitlera. Jeszcze te bezczelne tłumaczenia niemieckich dziennikarzy, że Polacy niewystarczająco pomagali Żydom... Przypominam, że odszkodowania nie mają być za

pomoc Żydom, bo Niemcy ich zabijali, ale przede wszystkim za to, że Niemcy zabijali polskich obywateli, niszczyli nasz kraj i nakradli się tak, że do dzisiaj te elementy tego złodziejstwa gromadzą się na aukcjach w Niemczech. Nie chcą nam tego oddać, jak taki typowy złodziej, którego złapie się za rękę, a on twierdzi, że to nie jego ręka.

Czy fakt, o którym rozmawiamy, nie stanowi de facto kolejnej odsłony wojny z Polską, mimo wcześniejszych koncyliacyjnych deklaracji niektórych unijnych urzędników?

Może sama kwestia tego włoskiego KPO to nie. Natomiast sama sprawa KPO i tego, jak się wobec nas zachowują, mając jeszcze świadomość tego, jakie Polacy ponoszą ogromne koszty - również związane z pomocą Ukraińcom - i ratują honor całej Europy w związku z postępowaniem od początku tej wojny Niemiec i Francji, rzeczywiście ma podwójny wymiar moralny. To pokazuje, jak bardzo zdegenerowani są ludzie, którzy buzie mają przepiękne wartości, praworządnością i wolnością. Tymczasem to Polacy najbardziej partycypują w obronie tych wartości, a mimo to im właśnie te pieniądze są blokowane, podczas gdy innym są bardzo chętnie wypłacane, również tym, którzy mają ręce pobrudzone współpracą z Putinem.

Czy w Pana ocenie jest jakakolwiek szansa na to, aby Niemcy rozliczyły się w końcu z Polską i innymi krajami za dokonywane na ich terenie niemieckie zbrodnie i grabieże?

Moim zdaniem oczywiście jest na to szansa, tylko jest to długi proces, którego my nie możemy odpuścić. Musi tu istnieć wieloletnia presja, praca wszystkich obywateli, tłumaczenie, nieodpuszczanie tego tematu. Bo jak my go nie będziemy odpuszczali na arenie międzynarodowej, to prędzej czy później Niemcy będą musiały go jakoś załatwić. Na razie będą brali nas na przetrzymanie, licząc na to, że po pierwsze ich słupy będą rządzić w Polsce i ten temat naturalnie zostanie zaniechany. Liczą też na to, że nie będziemy tutaj konsekwentni. Dlatego bardzo wiele w tej sprawie zależy od nas i jest szansa w dłuższej perspektywie.

Czy to, co zrobili Włosi, nie będzie stanowiło dla Niemiec precedensu jeśli chodzi o załatwianie spraw roszczeń, na przykład tych należnych Polsce, czy innym krajom, które zniszczyli?

Teoretycznie można byłoby tak na to popatrzeć, że w takim razie można też to załatwić rękami innych państw. Z punktu widzenia moralnego to ma pani rację - to jest nie dość, że podwójne moralnie, ale może budować taki precedens, że Niemcy rękami wszystkich - również innych ofiar, także Polaków - będą wypłacali pieniądze za swoje zbrodnie.

GERMAN CONCENTRATION CAMP AUSCHWITZ - BIRKENAU | PHOTO PIXABAY

GERMANY BUILT ITS POWER ON HUMAN INJUSTICE, and now they do not want to pay for it!

Apart from the German state, which was systemically involved in the plundering of Poland during World War II, about 90 proc. of German companies used slave and forced labor of prisoners of war, camp prisoners, people deported from their homelands and other forced laborers during the Third Reich. Some of them later developed into global corporations. Therefore, our western neighbor has the capital to pay Poland the reparations due to it, but there is no will to do so, and repairing the damage done is a condition for a true, healthy partnership.

According to the estimates of the German historian Götz Aly, the resources plundered by the Germans would be worth at least EUR 2 trillion today. Many of the cultural goods stolen throughout Europe are still in German hands today. What, however, cannot be converted into an euro or a zloty, is the lives of people brutally murdered - it is estimated that the Third Reich

led to the death of 13 million people, not counting the soldiers who died on the fronts.

"The concept of Lebensraum in order to gain living space implies what happened later, i.e. the Holocaust of the Jewish nation and the destruction of the Polish nation, while gaining a dominant economic position implies plundering, which the Germans carried out throughout Europe" - said Prof. Tomasz Panfil during the opening of the "Economy of the Third Reich" exhibition, showing the sources of today's German economic power: infrastructure and technologies from the times of the Wehrwirtschaft, i.e. a war economy based on plundering property and exploiting people from countries conquered by Germany during World War II.

"Very often in historiography it is said that the Nazis are only the army and the party, that the

economy is simply German. However, this is not true. The German economy is the same tool for the implementation of Hitler's and NSDAP's genocidal plans as other institutions of the German state, such as the Wehrmacht, like the SS" - he added, recalling that "the Germans plundered everything from coffee spoons to children".

"The agreement concluded between the Polish Home Army and General von dem Bach contained a point stating that the German army and the German state take full responsibility for the property left by Varsovians" - reminded Prof. Panfil. What was this responsibility like? "This number is also present here and it is possible that it is even underestimated: 46,000 railway cars of everything that could be stolen from Warsaw left Warsaw for Germany. Everyone plundered and everything was plundered" - he noted.

"The former high-ranking officials of the regime become prominent businessmen or politicians of the new, democratic Germany. There is no rupture, there is continuity - there is legal

continuity, there is human continuity, there is material continuity" - the historian pointed out. "Something that starts as a business in the field of heavy industry, food, ends as a fencing business, i.e. building further success on what was stolen from Jews, Poles, Belgians, Norwegians, Czechs, Greeks, Dutch, French" - he concluded.

Building power on harm

The Institute of National Remembrance reminds that Deutsche Bank was financially involved in the process of taking over Polish industrial plants by Germany. "He willingly granted loans to the institutions of the Third Reich. In 1941, he financed the expansion of Konzentrationslager Auschwitz" - historians enumerate. "DB employees participated in the transfer to Turkey of 4,446 tons of gold plundered by the Germans, of which at least 774 tons belonged to victims of the Holocaust" - we read at the "Economy of the Third Reich" exhibition.

"After the war, the Allies divided the company into 10 banks. From 1952, there was a process

of re-concentration, which ended in 1957 with the re-establishment of Deutsche Bank as a global investment bank. In 2021, the net profit of Deutsche Bank AG amounted to over EUR 2.5 billion" - indicates the author of the exhibition, Prof. Tomasz Panfil.

Historians point out that many German companies, today being global concerns, built their empire on supplies for the Wehrmacht. An example is the company Dr. Oetker, about which the director of the Institute of History in Munich wrote in 2013: "The Oetker family and company were the pillars of Nazi society, they tried to be close to the regime and profit from its policies". After World War II, the company became one of the symbols of German economic success. The Volkswagen Group, which is currently the largest car manufacturer in the world, has a similar past - only in 2021 its sales revenues exceeded EUR 70 billion.

The NSDAP and Adolf Hitler were very generously supported by the Hugo Boss company, which is now a global brand with billions of profits - in 2021 it sold products for 2.8 billion euros, of which it gained 144 million net profit.

The Syndicate of the Dye Industry SA (IG Farben) formed by six German chemical companies, including Bayer, AGFA and BASF, played a part in the genocide. "The syndicate generously financed the NSDAP, for which the Nazis repaid with gigantic orders and privileges. Up to a million slaves and forced laborers could work in the factories belonging to the syndicate during the war" - we read in the IPN exhibition. Historians indicate that the flagship investments of IG Farben during the war were the synthetic gasoline factory in Police near Szczecin and the Buna-Werke Auschwitz: "About 10,000 people died of exhaustion, starvation, were killed with phenol injections into the heart and shot."

After the war, the German economy experienced intensive development, also thanks to money from American investment funds called the Marshall Plan. However, the historians of the Institute of National Remembrance have no doubt that the infrastructure and technologies from the Wehrwirtschaft era were the foundation of this German economic miracle. "During the first years of the war, the revenues from the looting and ruthless exploitation of the territories

conquered by the Germans as a result of lightning campaigns exceeded the costs of warfare. However, at the turn of 1942 and 1943, after huge losses suffered in the fights with the Soviet Union and in North Africa, Germany was forced to increase its efforts" - indicates the Institute of National Remembrance, adding that in total about 17 million people served in the Wehrmacht and the SS. "Who was working, when the Germans were fighting?" - experts ask rhetorically. Masses of forced laborers worked for the German economy - a total of 14 million people, including 3.2 million Poles.

According to Berlin's plans, German living space was to extend as far as the Urals and cost the lives of many millions of people. The Germans plundered food massively, causing famine in the territories they occupied - the desire to improve the food balance was the catalyst for the "Final Solution of the Jewish Question". In addition to food, the German invaders looted other goods, including gold - only in Belgium, the Netherlands and France they seized 53.6 tons of it.

There will be no justice without reparation

"Violence can be tried to justify, but it will never be legitimate. More can be said: evil, cruelty, robbery, forced labor can be closed with diplomatic words, you can try to enchant it with speech about the rule of law, about freedom, but without a real economic financial compensation, it will never allow us to build a better world, a better common Europe, without war and based on drawing concrete consequences against those who destroyed and set fire to Europe and the world" - says the president of the Institute of National Remembrance, Dr. Karol Nawrocki.

At the same time, he points out that the debt of the perpetrators of World War II, i.e. the Germans, has not been repaid so far, and

German capital was built up in concentration camps and places of execution. "Can we be indifferent to the fact that 90 percent of German companies built up their potential in alliance with the German National Socialists during World War II? Are we really indifferent to the fact that the Deutsche Reichsbahn, after confiscating Polish rolling stock, used it to transport Polish and Jewish victims to German concentration camps and transported 200,000 Polish, stolen children with the same rolling stock?" - he asks. "Are we indifferent to the fact that Siemens has built its capital and its potential, which is also present in the 21st century, on electrical systems regulating gas

chambers?" - he inquires further, noting that many German companies have built up their capital on suffering, on death, on forced labour.

"Without reparation for the evil and suffering during World War II, will we be able to build a Europe of values that is law-abiding, full of allied commitments and beautiful words?" - Dr. Nawrocki wonders. "I believe that our allies in NATO, our partners in the European Union, i.e. the Germans will understand that without real compensation, without war reparations, for which, as we can see after this exhibition, there are financial resources, it will not be possible to build a better world and a better Europe" - noted the head of the Institute of National Remembrance.

Shadow on cooperation in the region

The lack of money return from the German predatory economy and the lack of compensation for the victims casts a shadow on cooperation in the region. The authorities in Berlin should understand that without paying reparations to Poland, there is no chance for healthy partnership relations. Since there is economic continuity between the Third Reich and democratic Germany, there is also aggression - although not military, but capital and institutional, which is clearly visible. Without reparation, the German attitude towards Poland will always be marked by violence, and political declarations of distancing themselves from the Nazi past - mere empty words.

NIEMIECKI OBOZ KONCENTRACYJNY AUSCHWITZ - BIRKENAU | FOT. PIXABAY

NIEMCY BUDOWAŁY SWOJĄ POTĘGĘ NA LUDZKIEJ KRZYWDZIE, a teraz nie chcą za to płacić!

Oprócz państwa niemieckiego, systemowo zaangażowanego w rabunek Polski w czasie II wojny światowej, z pracy niewolniczej i przymusowej jeńców wojennych, więźniów obozów, ludzi wywiezionych z ojczyzn oraz innych przymusowych robotników korzystało w okresie istnienia III Rzeszy około 90 proc. niemieckich firm. Niektóre z nich w późniejszych latach rozwinęły się w światowe koncerny. Nasz zachodni sąsiad ma zatem kapitał, aby wypłacić Polsce należne jej reparacje, ale nie ma ku temu woli, a przecież naprawienie wyrządzonych krzywd jest warunkiem prawdziwego, zdrowego partnerstwa.

Z szacunków niemieckiego historyka Götza Aly'ego wynika, że zagrabione przez Niemców zasoby miałyby dzisiaj wartość co najmniej 2 bln euro. Wiele ukradzionych w całej Europie dóbr kultury do dziś znajduje się w rękach niemieckich. Tym, czego jednak nie da się przeliczyć na euro czy złotówki, jest życie

pomordowanych bestialsko ludzi - szacuje się, że III Rzesza doprowadziła do śmierci 13 mln ludzi, nie licząc poległych na frontach żołnierzy. "Pojęcie Lebensraum w celu zdobycia przestrzeni życiowej implikuje to, co się stało później, czyli Holokaust narodu żydowskiego i wyniszczenie narodu polskiego, natomiast zdobycie dominującej pozycji gospodarczej implikuje grabież, którą Niemcy prowadzili w całej Europie" - mówił dr hab. Tomasz Panfil podczas otwarcia wystawy "Gospodarka III Rzeszy", ukazującej źródła dzisiejszej niemieckiej potęgi gospodarczej: infrastrukturę i technologie z czasów Wehrwirtschaft, czyli gospodarki wojennej, opartej na grabieży mienia i wyzysku ludności z państw podbitych przez Niemcy w czasie II wojny światowej. "Bardzo często w historiografii mówi się, że naziści to armia i partia, że gospodarka jest po prostu niemiecka. Tymczasem to nie jest prawda. Gospodarka niemiecka jest takim samym narzędziem realizacji ludobójczych planów

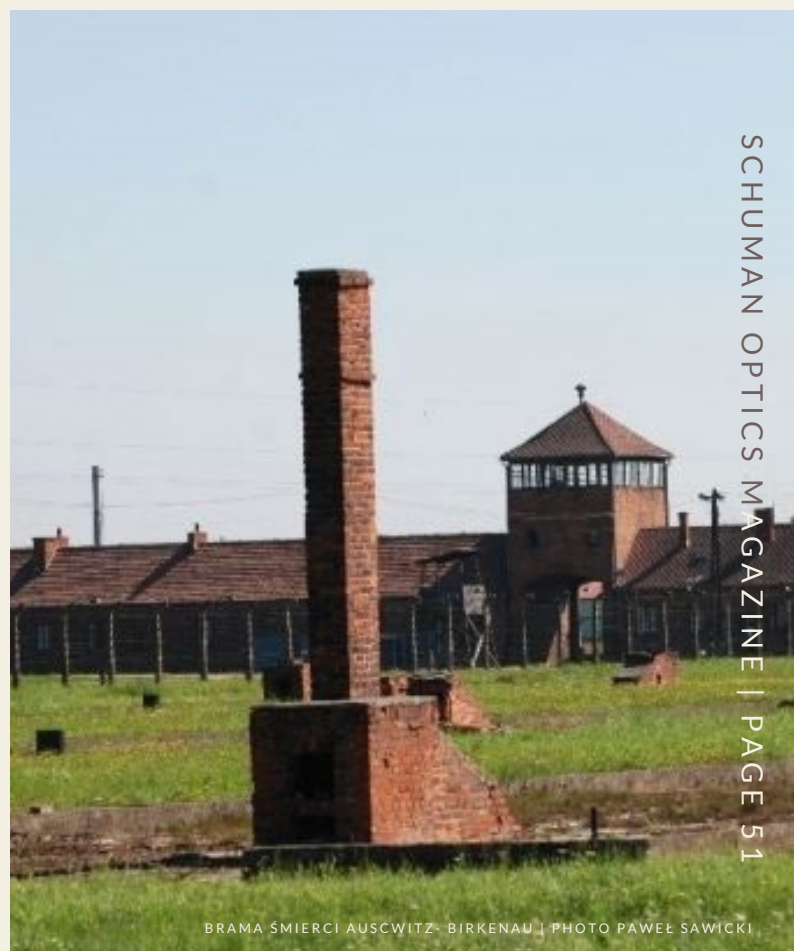
Hitlera i NSDAP, jak inne instytucje państwa niemieckiego, jak Wehrmacht, jak SS" - dodał, przypominając, iż "Niemcy grabili wszystko: od łyżeczek do kawy po dzieci". "Porozumienie zawarte pomiędzy Armią Krajową a gen. von dem Bachem zawierało punkt mówiący, że armia niemiecka i państwo niemieckie przejmuje pełną odpowiedzialność za mienie pozostawione przez warszawiaków" - przypomniał dr hab. Panfil. Jak wyglądała ta odpowiedzialność? "Ta liczba też tu pada i niewykluczone, że jest nawet zaniżona: 46 tysięcy wagonów kolejowych wszystkiego, co dało się ukraść z Warszawy, wyjechało z Warszawy do Niemiec. Grabili wszyscy i wszystko" - zauważył.

"Dawniej wysoko postawieni funkcjonariusze reżimu stają się prominentnymi biznesmenami, czy politykami nowych, demokratycznych Niemiec. Nie ma zerwania, jest ciągłość - jest ciągłość prawna, jest ciągłość ludzka, jest ciągłość materiałowa" - wskazywał historyk. "Coś, co zaczyna się jako biznes z dziedziny przemysłu ciężkiego, spożywczego, kończy się jako biznes paserski, czyli budujący dalsze powodzenie na tym, co zostało ukradzione Żydom, Polakom, Belgom, Norwegom, Czechom, Grekom, Holendrom, Francuzom" - konkludował.

Budowanie potęgi na krzywdzie.

IPN przypomina, że Deutsche Bank zaangażował się finansowo w proces przejmowania przez Niemcy polskich zakładów przemysłowych. "Chętnie udzielał pożyczek instytucjom III Rzeszy. W 1941 roku finansował rozbudowę Konzentrationlager Auschwitz" - wyliczają historycy. "Pracownicy DB uczestniczyli w przerzucie do Turcji 4446 ton złota zagrabionego przez Niemców, z czego co najmniej 774 tony należały do ofiar Holokaustu" - czytamy na wystawie "Gospodarka III Rzeszy". "Po wojnie alianci podzielili firmę na 10 banków. Od 1952 roku następował proces ponownej

koncentracji, który zakończył się w 1957 roku odtworzeniem Deutsche Banku jako globalnego banku inwestycyjnego. W 2021 r. zysk netto Deutsche Bank AG wyniósł ponad 2,5 mld euro" - wskazuje autor ekspozycji dr hab. Tomasz Panfil. Historycy zwracają uwagę, że wiele niemieckich firm, dzisiaj będących światowymi koncernami, zbudowało swoje imperium na dostawach dla Wehrmachtu. Przykładem może być firma Dr Oetker, o której dyrektor Instytutu Historii w Monachium napisał w 2013 roku: "Rodzina i firma Oetker były filarami nazistowskiego społeczeństwa, starały się być blisko reżimu i czerpać zyski z jego polityki". Po II wojnie światowej koncern ten stał się jednym z symboli niemieckiego sukcesu gospodarczego. Podobną przeszłość ma Volkswagen Group, będący obecnie największym producentem samochodów na świecie - tylko w 2021 roku jego przychody ze sprzedaży przekroczyły 70 mld euro. NSDAP i Adolfa Hitlera bardzo hojnie wspierała firma Hugo Boss, będąca obecnie światową marką o miliardowych zyskach - w 2021 sprzedała produkty za 2,8 mld euro, z czego uzyskała 144 mln zysku netto. W ludobójstwie udział swój miał Syndykat

Przemysłu Farbiarskiego SA (IG Farben) tworzony przez sześć niemieckich firm chemicznych, w tym Bayer, AGFA i BASF. "Syndykat hojnie finansował NSDAP, za co hitlerowcy odwdzięczyli się gigantycznymi zleceniami i przywilejami. W zakładach należących do syndykatu mogło pracować w okresie wojny nawet do miliona niewolników i robotników przymusowych" - czytamy w ekspozycji IPN. Historycy wskazują, iż sztandarowymi inwestycjami IG Farben w czasie wojny były fabryka benzyny syntetycznej w Policach koło Szczecina oraz Buna-Werke Auschwitz: "Około 10 tys. osób zmarło z wyczerpania, głodu, zostało zabitych zastrzykami fenolu w serce i zastrzelonych". Po wojnie gospodarka niemiecka przeżywała intensywny rozwój, również dzięki pieniądзом z amerykańskich funduszy inwestycyjnych zwanym Planem Marshalla. Historycy IPN nie mają jednak wątpliwości, że fundamentem owego niemieckiego cudu gospodarczego były infrastruktura i technologie z czasów Wehrwirtschaft. "W pierwszych latach wojny dochody z grabieży i bezwzględnej eksploatacji terytoriów podbitych przez Niemców w wyniku błyskawicznych kampanii przewyższały koszty działań wojennych. Jednak na przełomie 1942 i 1943 r, po potężnych stratach

poniesionych w walkach ze Związkiem Sowieckim i w Afryce Północnej, Niemcy zostały zmuszone do zwiększenia wysiłku" - wskazuje IPN, dodając iż ogółem w Wehrmachcie i SS służyło około 17 mln ludzi. "Kto zatem pracował, gdy Niemcy walczyli?" - pytają retorycznie eksperci. Na niemiecką gospodarkę pracowały rzesze przymusowych robotników - łącznie 14 mln osób, w tym 3,2 mln Polaków. Według planów Berlina niemiecka przestrzeń życiowa miała sięgać aż do Uralu i kosztować życie wielu milionów ludzi. Niemcy grabili żywność na potęgę, powodując głód na okupowanych przez siebie terytoriach - dążenie do poprawy bilansu żywnościowego stanowiło katalizator "Ostatecznego rozwiązania kwestii żydowskiej". Oprócz żywności niemieccy najeźdźcy rabowali inne dobra, w tym przede wszystkim złoto - tylko w Belgii, Holandii i Francji zagarnęli go 53,6 ton.

Bez zadośćuczynienia nie będzie praworządności

"Przemoc można starać się usprawiedliwić, ale nigdy nie będzie ona prawomocna. Można powiedzieć więcej: zło, okrucieństwo, rabunek, przymusową pracę można zamykać słowami dyplomatycznymi, można starać się ją zaczarować mową o praworządności,

o wolności, ale bez realnego, rzeczywistego, ekonomicznego, finansowego zadośćuczynienia ona nigdy nie pozwoli nam zbudować lepszego świata, lepszej wspólnej Europy, bez wojny i w oparciu o wyciągnięcie konkretnych konsekwencji wobec tych, którzy niszczyli i podpalali Europę i świat" - mówi prezes Instytutu Pamięi Narodowej dr Karol Nawrocki. Wskazuje jednocześnie, iż dług sprawców II wojny światowej, czyli Niemców, do tej pory nie został spłacony, a niemiecki kapitał był budowany w obozach koncentracyjnych i miejscach kaźni. "Czy możemy przejść obojętnie wobec faktu, że 90 proc. niemieckich firm w czasie II wojny światowej budowało swój potencjał w sojuszu z niemieckimi narodowymi socjalistami? Czy jest nam rzeczywiście obojętne, że Deutsche Reichsbahn po skonfiskowaniu polskiego taboru kolejowego dowoziło nim ofiary polskie i żydowskie do niemieckich obozów koncentracyjnych i tym samym taborami wywoziło polskie, skradzione dzieci w liczbie 200 tysięcy?" - pyta. "Czy jest nam obojętne to, że firma Siemens zbudowała swój kapitał i swój potencjał, który jest obecny także w XXI wieku na elektrycznych systemach regulujących komory gazowe?" - indaguje dalej, zauważając, iż wiele niemieckich firm zbudowało swój kapitał na cierpieniu, na śmierci, na pracy przymusowej. "Czy bez zadośćuczynienia za zło i cierpienie w czasie II wojny światowej uda nam się zbudować praworządną, pełną sojuszniczych zobowiązań i pięknych słów Europę wartości?" - zastanawia się dr Nawrocki. "Wierzę, że nasi sojusznicy w NATO, nasi partnerzy w Unii Europejskiej, czyli Niemcy rozumieją, że bez realnego i rzeczywistego zadośćuczynienia, bez wojennych reparacji, na które, jak widzimy po tej wystawie, są środki finansowe, nie uda się zbudować lepszego świata i lepszej Europy" - zauważa szef IPN.

Cień na współpracy w regionie

Brak rozliczenia niemieckiej gospodarki rabunkowej i zadośćuczynienia ofiarom kładzie się cieniem na współpracy w regionie. Władze w Berlinie powinny zrozumieć, że bez wypłacenia Polsce reparacji nie ma szans na zdrowe relacje partnerskie. Skoro bowiem jest ciągłość gospodarcza między III Rzeszą a demokratycznymi Niemcami, to jest również agresja - wprawdzie nie militarna, ale kapitałowa i instytucjonalna, co zresztą wyraźnie widać. Bez zadośćuczynienia niemiecki stosunek do Polski zawsze będzie naznaczony przemocą, a polityczne deklaracje odcięcia się od nazistowskiej przeszłości - zwykłym pustostawem.

**ITS SOUND IS TO
AWAKEN CONSCIENCES.
THE BELL FROM POLAND
"THE VOICE OF THE UNBORN"
WILL RING IN ZAMBIA**

THEY WEIGH A TON AND END UP IN NON-ACCIDENTAL PLACES AROUND THE WORLD. THEIR SOUND IS ALWAYS HEARD FOR THE FIRST TIME IN THE VATICAN'S ST. PETER'S SQUARE THROUGH A SYMBOLIC BLOW BY POPE FRANCIS. "VOICE OF THE UNBORN", THIS IS THE TITLE OF THE CAST, WHICH IS MADE IN THE PODKARPACIE FOUNDRY OF THE FELCZYŃSKI FAMILY, BUT IT IS SUPPOSED TO AWAKEN CONSCIENCES ALL OVER THE WORLD.

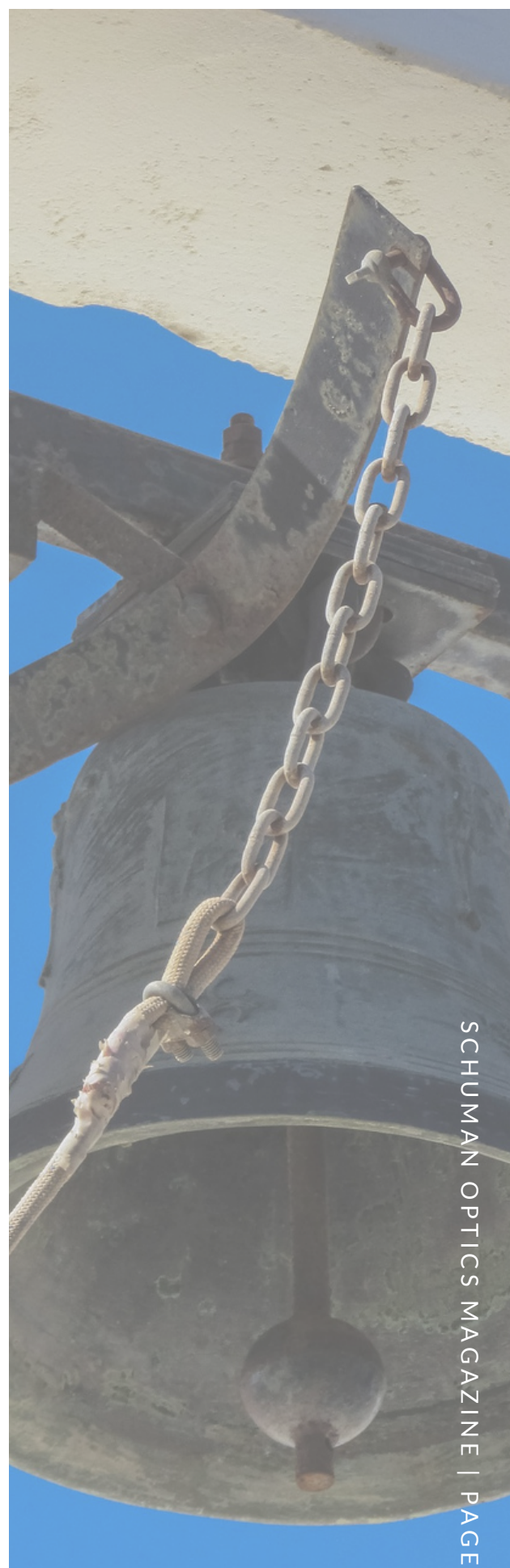
"YES FOR LIFE" FOUNDATION AND ITS BELLS

Organization "Yes for Life" named after The Immaculate Conception of the Blessed Virgin Mary is based in Rzeszów, but thanks to various initiatives and projects, it actively reminds about the need to protect human life from conception to natural death in various places around the world. A representative initiative of the Foundation are the bells "The Voice of the Unborn". The first of them was created in 2020 as a response of the vice-president of the Foundation, Bogdan Romaniuk, to information about over 42 million unborn children killed every year.

The first Bell for Poland was cast in the workshop of Jan Felczyński in Przemyśl, where, among others, the world's largest rocking bell "Von Patris" weighing 55 tons was created. "The Voice of the Unborn", although smaller, because it weighs over a ton, was cast in bronze and from the beginning has a unique symbolism. On the bell there is an ultrasound image of a conceived child and two cherubim guarding and symbolizing the presence of God in the conception of a human being. The other side shows stone tablets symbolizing the 10 commandments of God. On the first of them there will be the words of Jesus Christ: "Do not think that I have come to abolish the Law", on the other the fifth commandment: "You shall not kill". The cast is also surrounded by two XX and XY chromosomes, which symbolize the parents: father and mother.

In September 2020, on the initiative of representatives of the Foundation, the first bell was blessed by Pope Francis, who then said: "May its voice awake the conscience of legislators and all people of good will in Poland and in the world. May the Lord, the only true giver of life, bless you and your families".

The purpose of the bell is its participation in the "Marches for Life" throughout Poland. On a daily basis, it is stationed at the Roman Catholic Collegiate Church of the All Saints in Kolbuszowa in Podkarpacie. The "Voice of the Unborn" initiative

ZDJĘCIE ILUSTRACYJNE | FOT. PIXABAY

quickly gained international momentum. Representatives of Ecuador and Ukraine expressed their approval and interest in the bell and the message it carries.

The ceremony of casting a bell took place on Friday, October 8, 2021, at the bronze workshop named after Jan Felczyński in Przemyśl. Soon after, Pope Francis once again joined the Foundation's initiative and consecrated the bells. "Let the Bells be a sign of mobilization for the nations to defend human life from conception to natural death. Let their sound announce the gospel of life to the world, awake consciences and the memory of the unborn. The life of every child is sacred and inviolable" - the Pope appealed in St. Peter in Rome.

As Bogdan Romaniuk, vice-president of the Foundation emphasized, Ukraine and Ecuador personally asked for the bells of the "Voice of the Unborn" to be prepared for them. Archbishop Mieczysław Mokrzycki, Archbishop of Lviv and Archbishop Luis Cabrera Herrera from Ecuador asked the Pope for their consecration. The bell of life has already been delivered to the Lviv Pastoral Center named after John Paul II and is to remind there of the right to life of unborn children. It is permanently located at the parish of St. John Paul II in Lviv and will be invited to travel all over Ukraine with a special exhibition. The second of the bells has also become a permanent fixture in Ecuador. The ceremonial introduction of the bell took place on February 12, 2022 in the Cathedral of St. Peter the Apostle in Guayaquil. During the homily, the Archbishop of Guayaquil Luis Gerardo Cabrera Herrera emphasized that "we are not gods to decide who lives and who dies."

From that moment, Bogdan Romaniuk from the "Yes for Life" Foundation was convinced that, after Ukraine and Ecuador, the time would come for other countries that would be

interested in the initiative. The assumptions were correct.

SOUND REMINDING OF THE NEED TO PROTECT LIFE IN ZAMBIA

Another, fourth bell will be calling for life in the Cathedral of the Infant Jesus in Lusaka, and then in many places in Zambia. Like the previous bells, it is to carry the message of the inalienable right of every human being to life.

Currently, the bell is on the last straight to complete its implementation. The clay mold, which was cast on December 13 last year, patiently waited for it to cool completely. The casting will now be carefully exposed and the raw bell carefully cleaned. It will be enriched with the symbol of the bishop's rings belonging to Cardinal Stefan Wyszyński, Primate of Poland and Archbishop Emmanuel Milingo, Metropolitan of Lusaka, joined by a ring, remembering the meeting of the clergy and the inscription "A sign of the spiritual bond between the Roman Catholic Church in Zambia and Poland. Warsaw, May 17, 1970".

Archbishop Alick Banda, Metropolitan of Lusaka, participated online in the creation of the bell. "I am happy that I can participate in the rise of the bell for Zambia. I express my gratitude to the foundation that decided to undertake such an initiative. The "Voice of the Unborn" bell gives hope for the world, for humanity, for the future. All the gifts that we can have as people begin with from the greatest gift, which is life" - said the priest.

Currently, talks are underway so that the next bells, which will be made in the workshop in Przemyśl, will remind of the life of the unborn in Mexico and France.

JEGO DŹWIĘK MA BUDZIĆ SUMIENIA. DZWON Z POLSKI „GŁOS NIENARODZONYCH” ZABRZMI W ZAMBII

WAŻĄ TONĘ I TRAFIAJĄ DO
NIEPRZYPADKOWYCH MIEJSC NA
ŚWIECIE. ICH DŹWIĘK PO RAZ PIERWSZY
WYBRZMIEWA NA WATYKAŃSKIM PLACU
ŚW. PIOTRA POPRZEZ SYMBOLICZNE
UDERZENIE PRZEZ PAPIEŻA
FRANCISZKA. „GŁOS
NIENARODZONYCH”, TAKI TYTUŁ NOSI
ODLEW, KTÓRY POWSTAJE W
PODKARPACKEJ MANUFAKTURZE
LUDWISARSKIEJ RODZINY
FELCZYŃSKICH, ALE SUMIENIA MA
BUDZIĆ NA CAŁYM ŚWIECIE.

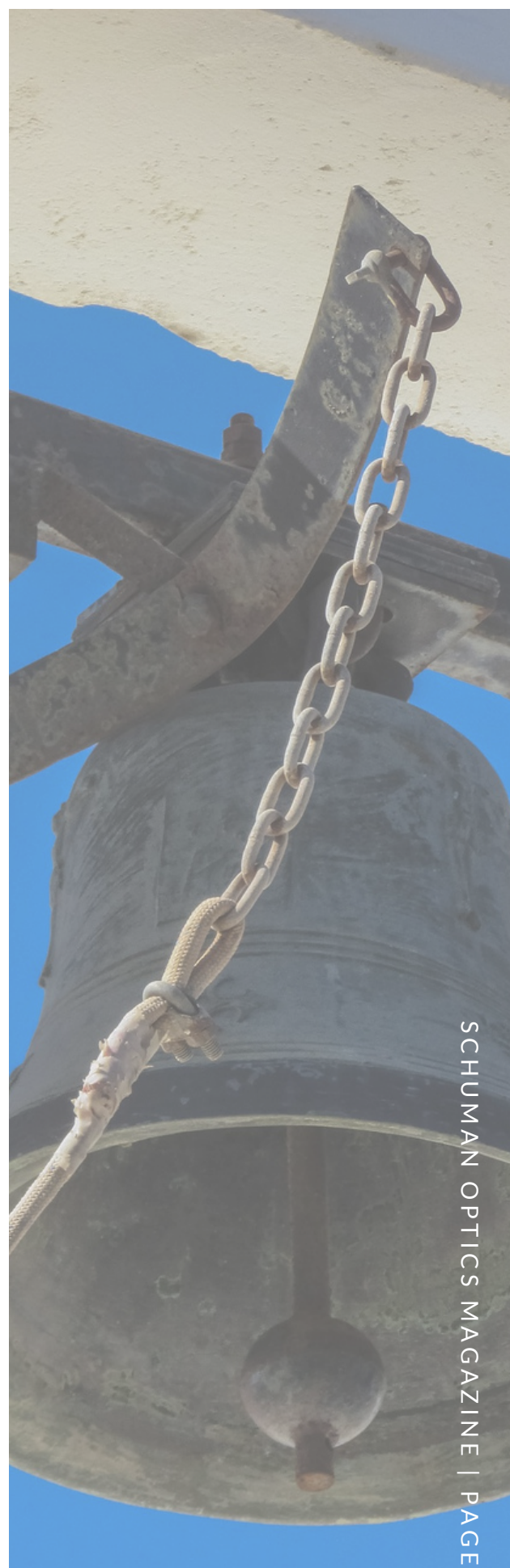
FUNDACJA „ŻYCIU TAK” I JEJ DZWONY

Organizacja „Życiu Tak” im. Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny ma swoją siedzibę w Rzeszowie, ale dzięki różnym inicjatywom i projektom aktywnie przypomina o potrzebie ochrony życia ludzkiego od poczęcia do naturalnej śmierci w różnych miejscach na świecie. Reprezentatywną inicjatywą Fundacji są dzwony „Głos Nienarodzonych”. Pierwszy z nich powstał w 2020 roku jako odpowiedź wiceprezesa Fundacji Bogdana Romaniuka na informację o ponad 42 milionach zabijanych co roku nienarodzonych dzieciach.

Pierwszy Dzwon dla Polski odlany został w przemyskiej pracowni Jana Felczyńskiego, w której powstał już między innymi największy na świecie dzwon kołyszany „Von Patris” ważący 55 ton. „Głos Nienarodzonych”, choć mniejszy, bo ważący ponad tonę odlany został z brązu i od początku posiada wyjątkową symbolikę. Na dzwonie umieszczony jest obraz USG dziecka poczętego i dwaj strzegący oraz symbolizujący obecność Boga w poczęciu człowieka cherubini. Drugi bok przedstawia tablice kamienne symbolizujące 10 przykazań Bożych. Na pierwszej z nich znajdują się słowa Jezusa Chrystusa: „Nie sądźcie, że przyszedłem znieść Prawo”, na drugiej V przykazanie: „Nie będziesz zabijał”. Odlew otoczony jest także dwoma chromosomami XX i XY, które symbolizują rodziców: ojca i matkę.

W wrześniu 2020 roku z inicjatywy przedstawicieli Fundacji doszło do poświęcenia pierwszego dzwonu przez Papieża Franciszka, który mówił wtedy: "Niech jego głos obudzi sumienia ustawodawców i wszystkich ludzi dobrej woli w Polsce i na świecie. Niech Pan, jedyny prawdziwy dawca życia, błogosławi Was i Wasze rodziny".

Przeznaczeniem dzwonu jest jego udział w „Marszach za Życiem” w całej Polsce. Na co dzień stacjonuje on przy Kolegiacie Rzymskokatolickiej p.w. Wszystkich Świętych w Kolbuszowej na Podkarpaciu. Inicjatywa „Głosu Nienarodzonych” szybko przybrała

ZDJĘCIE ILUSTRACYJNE | FOT. PIXABAY

międzynarodowego rozmachu. Swoją aprobatę i zainteresowanie dzwonem oraz przestaniem, jakie za sobą niesie, wyrazili przedstawiciele Ekwadoru, a niedługo później Ukrainy.

W piątek 8 października 2021 roku w Pracowni Ludwisarskiej im. Jana Felczyńskiego w Przemyślu odbyła się uroczystość ich odlewania. Niedługo później Papież Franciszka kolejny raz włączył się w inicjatywę Fundacji i poświęcił dzwony. "Niech dzwony będą dla narodów znakiem mobilizacji do obrony ludzkiego życia od poczęcia do naturalnej śmierci. Niech ich brzmienie głosi światu ewangelię życia, budzi sumienia i pamięć o nienarodzonych. Życie każdego dziecka jest święte i nienaruszalne" – apelował Papież na Placu św. Piotra w Rzymie.

Jak podkreśla Bogdan Romaniuk, wiceprezes Fundacji, Ukraina i Ekwador osobiście zwróciły się z prośbą o przygotowanie dla nich dzwonów „Głos Nienarodzonych”. Arcybiskup Mieczysław Mokrzycki, arcybiskup lwowski i arcybiskup Luis Cabrera Herrera z Ekwadoru poprosili Papieża o ich konsekrację. Dzwon życia trafił już do lwowskiego Centrum Duszpasterskiego im. Jana Pawła II i ma przypominać tam o prawie do życia dzieci nienarodzonych. Na stałe znajduje się przy parafii św. Jana Pawła II we Lwowie i będzie na zaproszenie wraz ze specjalną wystawą podróżować po całej Ukrainie. Drugi z dzwonów na stałe zagościł także w Ekwadorze. Uroczyste wprowadzenie dzwonu miało miejsce 12 lutego 2022 roku w katedrze św. Piotra Apostoła w Guayaquil. Podczas homilii arcybiskup Guayaquil Luis Gerardo Cabrera Herrera podkreślał, że „nie jesteśmy bogami, aby decydować, kto żyje, a kto umiera”.

Bogdan Romaniuk z Fundacji "Życiu tak" od tamtej chwili był przekonany, że po Ukrainie i Ekwadorze przyjdzie czas na kolejne kraje,

które będą zainteresowane inicjatywą. Przypuszczenia były słuszne.

DŹWIĘK PRZYPOMINAJĄCY O POTRZEBIE OCHRONY ŻYCIA W ZAMBII

Kolejny, czwarty już Dzwon będzie upominał się o życie w katedrze Dzieciątka Jezus w Lusace, a następnie wielu miejscowościach w Zambii. Podobnie jak poprzednie dzwony ma nieść przestanie niezbywalnego prawa każdego człowieka do życia.

Aktualnie dzwon znajduje się już na ostatniej prostej do zakończenia jego realizacji. Gliniana forma, którą odlano 13 grudnia zeszłego roku, cierpliwie czekała na całkowite ostygnięcie. Odlew zostanie teraz ostrożnie odstonięty, a surowy dzwon starannie oczyszczony. Będzie on wzbogacony o symbol pierścieni biskupich należących do kard. Stefana Wyszyńskiego, Prymasa Polski oraz abp. Emmanuela Milingo, metropolity Lusaki, połączonych obrączką, wspominający spotkanie duchownych oraz napis „Znak duchowej więzi między Kościołem Rzymskokatolickim w Zambii i w Polsce. Warszawa, 17 maja 1970 r.”

W procesie tworzenia dzwonu uczestniczył online abp Alick Banda, metropolita Lusaki. "Jestem szczęśliwy, że mogę uczestniczyć w narodzinach dzwonu dla Zambii. Wyrażam wdzięczność fundacji, która postanowiła podjąć taką inicjatywę. Dzwon „Głos Nienarodzonych” daje nadzieję dla świata, dla ludzkości, dla przyszłości. Wszystkie dary, które możemy mieć jako ludzie, zaczynają się od największego daru, jakim jest życie" – mówił duchowny.

Obecnie trwają rozmowy, aby kolejne dzwony, które powstaną w przemyskiej pracowni, przypominały o życiu nienarodzonych w Meksyku oraz Francji.

ULMA FAMILY - APOSTLES OF MERCY. A CASE STUDY OF POLISH HEROISM

INTERVIEW WITH DR.
MATEUSZ SZPYTMA,
HISTORIAN, DEPUTY
PRESIDENT OF THE INSTITUTE
OF NATIONAL REMEMBRANCE.

IPN DEPUTY PRESIDENT DR. MATEUSZ SZPYTMA | PHOTO IPN

Pope Francis approved the decree on the martyrdom of the Ulma family and thus opened the way to their beatification. The example of this family, as well as those mentioned in Yad Vashem, shows how the attitude of Poles towards their Jewish neighbors really looked like, and thus disprove the propaganda showing Poles as anti-Semites, promoted by some circles. In your opinion, what significance will this beatification have for the image of Poland and Poles in the world?

Dr Mateusz Szpytma: At the outset, I would like to point out that what was happening on Polish lands after September 1, 1939 was the result of the criminal attack of Germany, which was in alliance with the Soviet Union. It should be recalled that the Republic of Poland did not agree to any concessions to Adolf Hitler's demands and was the first country in the world to put up armed resistance to the Third German Reich. This state could lead to the Holocaust on Polish lands only after the aggression and destruction of the independent Republic of Poland. The totalitarian Third Reich, exercising absolute power over the conquered society, embraced it with a policy of terror and enslavement. It imposed the criminal provisions of German law on the entire community of enslaved citizens of the Republic of Poland. It ruled by segregating individual groups of the population. The Germans declared their nation "the master race". They reduced the incapacitated Poles to the level of second-class people, exposed to the cruelest crimes and

repressions. The Polish nation was to be reduced to slave, labor, and this process began with the physical extermination of the Polish elites. They treated the Jews even worse - they denied them any legal protection, then assigned them the role of the first nation condemned by the German Reich to physical annihilation. The Jewish nation was the greatest victim of the German occupation - the Holocaust, which was a state enterprise of the German Reich.

It is only in this context that we can and should present the history of the Ulma family and the Jews who were hidden with it as a kind of case study that shows the entire spectrum of behavior of representatives of Polish society during World War II. We have here a poor Polish family with many children, who take in Jews who are in a much worse situation and hide them for about fifteen months. And they do it despite the knowledge of the dangers - regulations on the death penalty for helping Jews were issued by the German governor Hans Frank as early as October 15, 1941. Here we have an informer, who was probably a pre-war Polish policeman, and during the war a zealous collaborator of the Germans in the Blue Police. We have murderers, only one of whom was tried and punished after the war, and we also have the Polish Underground State, which a few months after the crime against the Ulma Family executed the death sentence on the probable informer. So when we show all this, and at the same time get to know the

German repressiveness, unprecedented in the occupied west, there is indeed a chance to show the wartime attitudes of Poles in a different light than they currently function.

According to the data of the Yad Vashem Institute, over 7,000 Poles saved their Jewish neighbors. Are these adequate statistics, or could there have been more rescuers?

Yad Vashem has its own, quite rigorous criteria. One of them is the need for the saved Jews to bear witness. And we know that very many of those who were helped died. When Poles were murdered for hiding

Jews, of course the hidden were also murdered. In these cases it is difficult to obtain a Jewish testimony. Many Jews after the war had such a great trauma that they did not want to return to these stories in any way. That is why research from other centers is also important. At the Institute of National Remembrance, we have attempted to identify the names of Poles who saved Jews, and we know that we are unlikely to be able to collect more than 11,000 names, and some estimates say that there were at least ten times as many people who helped.

Poles were the only ones to do so risking their own and their families' lives. What threatened a Polish family for sheltering Jews?

Every Pole who hid Jews was threatened with the death penalty. It was similar in the occupied territories of the Soviet Union and in Serbia occupied by Germany, but it is from Poland that we know by far the most examples of repression. We must also remember that there were times when the death penalty was "mercifully" replaced with a stay in a concentration camp or other German labor camp.

Why did the Germans not apply such draconian punishments in other countries?

Apart from Jews destined for total extermination, the Germans treated Slavs, especially Poles, the worst. It happened that the death

penalty was carried out in the General Government even for such "offences" as shady trade or delaying the contingents. In addition, it was certainly an important factor that no other European country was inhabited by as many Jews as in Poland, and had been for centuries. The Germans were afraid that the Poles would try to help many of their neighbors and friends to survive the occupation.

Special Courts dealt with the prosecution of Poles hiding Jews. This means that it was very important to the Germans. Collective responsibility was applied. What does this mean?

The Germans were aware that many Jews had managed to escape and avoid being deported to concentration or extermination camps, and that a large number of Poles had helped them in various forms. So they took action to break these contacts and murder all Jews (the main "enemy" according to Nazi ideology) outside the so-called separated places. For this purpose, they introduced the aforementioned death penalty for Poles for helping Jews in any way. They acted in two ways. On the one hand, the German police (mainly gendarmerie) without any secret, publicly in front of other residents, murdered whole families (sometimes together with neighbors who did not report hiding) and burned their buildings (mainly in rural areas) to sow fear and paralyze the will to help Jews, and in other cases the same gendarmerie or Gestapo, on the basis of an individual decision of the action commander, arrested Polish

rescuers and handed them over to the occupation Special Courts (Sondergerichten).

What was the Special Court like?

The above bodies of "law" were introduced by the Germans in the occupied Polish territories as early as September 1939. They were supposed to deal with combating (judging) offenses against the occupier and the regulations introduced by him. One of the categories was the help provided to Jews. Sentences were issued by German judges "On behalf of the German nation" ("In Namen des deutschen Volkes"), based on, among others, for the provisions of the third regulation on the limitation of the right to stay in the General Government, issued by Hans Frank on October 15, 1941. There was no collective responsibility before the Sondergerichte, but individual guilt was proven. The judges imposed not only the death penalty, but also imprisonment.

Why is the false narrative about Poles as anti-Semites so popular both in Germany and in other countries, and why is it so difficult to break through with the truth about the heroism of Poles saving Jews?

As recent surveys of German society have shown, the vast majority of Germans are aware of what their ancestors and their state did to the Jews. It is completely different in the case of knowledge about the fate of Poles, in this case it is negligible. In my opinion, this is due to and from the desire to share responsibility for

the Holocaust in a completely unauthorized way (in Germany, it is quite eager to write about Poles as the anti-Semites, Poles as the murderers of Jews), and at the same time out of fear of redress. While the Germans paid and are paying compensation to the Jewish victims or their heirs, in the case of Poland it was almost imperceptible.

The Institute of National Remembrance has prepared an exhibition about the Ulma family and other Poles saving Jews. It has been presented all over the world. What kind of response did it get?

We had many signals about the surprise of recipients that Poles were subjected to so much repression. Knowledge about the German occupation in Poland is unknown in the world at all or very little. That is why we are so determined to change it. Nobody else will do it for us.

IPN DEPUTY PRESIDENT DR. MATEUSZ SZPYTMA | PHOTO IPN

ULMOWIE - APOSTOŁOWIE MIŁOSIERDZIA. CASE STUDY POLSKIEGO BOHATERSTWA

ROZMOWA
Z DR. MATEUSZEM SZPYTMĄ,
HISTORYKIEM, ZASTĘPCĄ
PREZESA INSTYTUTU PAMIĘCI
NARODOWEJ.

Z-CA PREZESA IPN DR. MATEUSZ SZPYTMA | FOT. IPN

Papież Franciszek zatwierdził dekret o męczeństwie rodziny Ulmów i tym samym otworzył drogę do ich beatyfikacji. Przykład tej rodziny, jak i tych wymienionych w Yad Vashem pokazuje, jak rzeczywiście wyglądał stosunek Polaków do żydowskich sąsiadów i tym samym zadaje kłam forsowanej przez niektóre środowiska propagandzie pokazującej Polaków jako antysemitów. Jakie znaczenie w Pana ocenie będzie miała ta beatyfikacja dla wizerunku Polski i Polaków na świecie?

Dr Mateusz Szpytma: Na wstępie chciałbym zaznaczyć, że to co działo się na ziemiach polskich po 1 września 1939 roku było efektem zbrodniczej napaści Niemiec będących w sojuszu ze Związkiem Sowieckim. Trzeba przypomnieć, że Rzeczpospolita Polska nie godziła się na jakiegokolwiek ustępstwa wobec żądań Adolfa Hitlera i jako pierwszy kraj świata stawiała zbrojny opór III Rzeszy Niemieckiej. To państwo mogło doprowadzić do Holokaustu na ziemiach polskich dopiero po agresji i zniszczeniu niepodległej Rzeczypospolitej Polskiej. Totalitarna III Rzesza Niemiecka, sprawując bezwzględna władzę nad podbitym społeczeństwem, objęła je polityką terroru i zniewolenia. Narzuciła zbrodnicze przepisy niemieckiego prawa całej społeczności zniewolonych obywateli RP. Rządy sprawowała, segregując poszczególne grupy ludności. Niemcy swój naród ogłosili „rasą panów”. Ubezwłasnowolnionych Polaków sprowadzili do poziomu ludzi drugiej kategorii, narażonych na najokrutniejsze zbrodnie i

represje. Naród polski miał zostać sprowadzony do niewolniczej siły roboczej, a proces ten rozpoczęto od fizycznej eksterminacji polskich elit. Żydów potraktowali jeszcze gorzej – odmówili im wszelkiej ochrony prawnej, następnie wyznaczyli im rolę pierwszego narodu skazanego przez Rzeszę Niemiecką na fizyczne unicestwienie. Naród żydowski był największą ofiarą niemieckiej okupacji – Holokaustu, który był przedsięwzięciem państwowym Rzeszy Niemieckiej.

Dopiero w tym kontekście możemy i powinniśmy na świecie przedstawiać historię rodziny Ulmów oraz zamordowanych wraz z nią ukrywanych Żydów jako pewnego rodzaju case study, który pokazuje całe spektrum zachowań przedstawicieli polskiego społeczeństwa podczas II wojny światowej. Mamy tu bowiem biedną i wielodzietną polską rodzinę, która przyjmuje będących jeszcze w zdecydowanie gorszej sytuacji Żydów i ukrywa ich przez okres około piętnastu miesięcy. I czyni to mimo wiedzy czym to grozi – przepisy o karze śmierci za pomoc Żydom wydane zostały przez niemieckiego gubernatora Hansa Franka już 15 października 1941 roku. Mamy tutaj donosiciela, którym prawdopodobnie był przedwojenny polski policjant, a w czasie wojny gorliwy współpracownik Niemców w policji granatowej. Mamy morderców,

z których tylko jeden został po wojnie osądzony i ukarany i mamy również Polskie Państwo Podziemne, które kilka miesięcy po zbrodni na Rodzinie Ulmów wykonało wyrok śmierci na prawdopodobnym donosicielu. Gdy więc to wszystko pokażemy, poznając przy okazji niespotykaną na okupowanym zachodzie represyjność niemiecką, to rzeczywiście jest szansa na pokazanie wojennych postaw Polaków w innym świetle niż obecnie funkcjonują.

Z danych Instytutu Yad Vashem wynika, że ponad 7 tysięcy Polaków ratowało swoich żydowskich sąsiadów. Czy to adekwatne statystyki, czy ratujących mogło być więcej?

Yad Vashem ma swoje, dosyć rygorystyczne kryteria. Jednym z nich jest konieczność złożenia świadectwa przez uratowanych Żydów. A wiemy, że bardzo wielu z tych, którym pomagano, zginęli. Gdy mordowano Polaków za ukrywanie Żydów to oczywiście ginęli i ukrywani. W tych przypadkach trudno więc o żydowskie świadectwo. Wielu Żydów po wojnie miało w sobie tak wielką traumę, że nie chcieli w żaden sposób wracać do tych historii. Dlatego ważne są też badania innych ośrodków. W Instytucie Pamięci Narodowej podjęliśmy próbę ustalenia nazwisk Polaków ratujących Żydów i wiemy, że więcej niż 11 tysięcy nazwisk raczej nie uda się nam zgromadzić, a niektóre z szacunków mówią, że tych, którzy pomogli było co najmniej dziesięć razy więcej.

RODZINA ULMÓW | FOT. IPN

Polacy jako jedyni czynili to z narażeniem życia swojego i swoich rodzin. Co groziło polskiej rodzinie za przechowywanie Żydów?

Kara śmierci groziła każdemu Polakowi, który Żydów ukrywał. Podobnie było na okupowanych ziemiach Związku Sowieckiego oraz w zajętej przez Niemcy Serbii, ale to z Polski znamy zdecydowanie najwięcej przykładów represji. Musimy również pamiętać, że zdarzało się, że „litościwie” zamieniano karę śmierci na pobyt w obozie koncentracyjnym lub innym niemieckim obozie pracy.

Dlaczego tak drakońskich kar Niemcy nie stosowali w innych krajach?

Oprócz przeznaczonych na całkowite wyniszczenie Żydów najgorzej Niemcy traktowali Słowian w tym szczególnie Polaków. Zdarzało się, że kara śmierci była w Generalnym Gubernatorstwie wykonywana nawet za takie „przestępstwa” jak pokątny handel czy opóźnianie się z kontyngentami. Dodatkowo, z pewnością ważnym czynnikiem było to, że w żadnym europejskim kraju nie mieszkało tak wielu Żydów jak w Polsce i to przecież od wieków. Niemcy obawiali się, że Polacy będą starali się wielu swoim sąsiadom, znajomym pomóc przeżyć okupację.

Ściganiem Polaków ukrywających Żydów zajmowały się Sądy Specjalne. To oznacza, iż było to dla Niemców bardzo ważne. Stosowano przy tym odpowiedzialność zbiorową. O czym to świadczy?

Niemcy mieli świadomość, że bardzo wielu Żydom udało się zbiec i uniknąć deportacji do obozów koncentracyjnych lub zagłady oraz, że spora liczba Polaków udzieliła im pomocy w różnej formie. Podjęli więc działania aby przerwać te kontakty i zamordować wszystkich Żydów (głównego „wroga” wg. ideologii nazistowskiej) znajdujących się poza tzw. miejscami wydzielonymi. W tym celu wprowadzili wspomnianą karę śmierci dla Polaków za jakąkolwiek pomoc Żydom. Działali przy tym dwutorowo. Z jednej strony niemiecka policja (głównie żandarmeria) bez żadnej tajemnicy, publicznie na oczach innych mieszkańców, mordowała całe rodziny

(niekiedy wraz z sąsiadami, którzy nie donieśli o ukrywaniu) i paliła ich zabudowania (głównie na obszarach wiejskich), aby zasiać strach i sparaliżować wolę pomocy Żydom, a w innych przypadkach ta sama żandarmeria czy gestapo na podstawie indywidualnej decyzji dowódcy akcji aresztowało polskich ratowników i oddawało pod okupacyjne Sądy Specjalne (Sondergerichten).

Jak wyglądał taki Sąd Specjalny?

Powyższe organy „prawa” zostały wprowadzone przez Niemców na okupowanych ziemiach polskich już we wrześniu 1939 r. Miały się zajmować zwalczaniem (sądzeniem) wykroczeń przeciwko okupantowi i wprowadzonym przez niego zarządzeniom. Jedną z kategorii była właśnie pomoc świadczona Żydom. Wyroki wydawali niemieccy sędziowie „W imieniu narodu niemieckiego” („In Namen des deutschen Volkes”) w oparciu m. in. o zapisy trzeciego rozporządzenia o ograniczeniu prawa pobytu w GG wydanego przez Hansa Franka 15 października 1941 r. Przed Sondergerichte nie stosowano odpowiedzialności zbiorowej, ale dowodzono winy indywidualnej. Sędziowie orzekali nie tylko karę śmierci ale również karę więzienia.

Dlaczego tak w Niemczech, jak i w innych krajach tak nośna jest fałszywa narracja o Polakach jako antysemitach, a tak trudno przebić się z prawdą o bohaterstwie Polaków ratujących Żydów?

Jak pokazały ostatnio badania niemieckiego społeczeństwa zdecydowana większość Niemców zdaje sobie sprawę z tego co ich przodkowie i ich państwo uczyniło Żydom. Całkowicie odmiennie jest w przypadku wiedzy o losie Polaków, w tym przypadku jest ona znikoma. W mojej ocenie wynika to m.in. i z chęci całkowitego nieuprawnionego podzielenia się odpowiedzialnością za Zagładę (w Niemczech dosyć chętnie pisze się o Polakach antysemitach, Polakach mordercach Żydów), a jednocześnie z obawy o zadośćuczynienie. O ile ofiarom żydowskim lub ich spadkobiercom Niemcy wypłacili i wpłacają odszkodowania to w przypadku Polski odbyło się to w niemal niezauważalnym zakresie.

IPN przygotował wystawę o rodzinie Ulmów oraz innych Polakach ratujących Żydów. Była ona prezentowana na całym świecie. Z jakim odzewem się spotkała?

Mieliśmy wiele sygnałów mówiących o zdziwieniu odbiorców, że tak duże represje spotykały Polaków. Wiedza o okupacji niemieckiej w Polsce jest bowiem nieznaną na świecie w ogóle lub bardzo słabo. Dlatego tak duża determinacja z naszej strony, aby to zmieniać. Nikt inny tego za nas nie zrobi.

Z-CA PREZESA IPN DR. MATEUSZ SZPYTMA | FOT. IPN

IN ORDER TO TRULY EXIST, EUROPE MUST BE GOVERNED BY THE PRINCIPLE OF EQUALITY

Robert Schuman believed that "the basic task and duty of a politician consists in observing the relations existing between people as members of a given community and between the communities themselves, in influencing these relations in the sense of the best possible understanding and cooperation". He saw it as a condition for conducting an effective policy of uniting nations into one community with the observance of established laws and with respect for democratic rules of functioning.

The Founding Father of the European community could not imagine any other system than a democratic one, also within the European Union itself. The ideal he aspired to was a structure of equal nation-states whose governments had a social mandate to exercise their power. "Europe cannot be a sphere of influence exploited by any dominant political, military or economic forces. But in order to really exist, it must be governed by the principle of equal rights and duties of all countries thus associated" - he wrote.

After 1992, when the European Economic Community was replaced by the European Union, the association of countries that

were to constitute a community began to drift more and more towards the federalist concept of the communists implemented under the leadership of Germany, which in neo-Marxist visions found itself a tool to subjugate subsequent countries of the former community. Democracy has been replaced by oligarchy.

Contemporary EU structures are not democratic, and such institutions as the European Commission or the European Parliament, acting *ultra vires*, only deepen this lack of democracy. We are witnessing an attempt to create a federation managed from the center in Berlin, which has not yet been established and is already trying to stifle the aspirations and aspirations of individual European Union countries. What's more, it tries - horror! - take away their rights.

Meanwhile, as Robert Schuman emphasized, "the creation of Europe is even less about violent territorial rivalries being replaced by the formation of blocs of satellite states, bound and subjugated politically, economically and spiritually". If the European elites do not understand this, we will first drift towards authoritarianism,

ROBERT SCHUMAN | PHOTO ARCHIVE OF EUROPEAN COMMISSION

which will very quickly turn into totalitarianism. The latter will be difficult for both the right and left sides of the political scene, although not everyone may be aware of it at this stage.

Robert Schuman had no doubts: "The new Europe must have democratic foundations, so that councils, committees and other bodies are under the control of public opinion, effective control, not paralyzing activities and useful initiatives". What is this public scrutiny like now? Absolutely none. Masses of lobbyists of various origins make efforts to decide what should be imposed on nations that have long ceased to be sovereign, and unfortunately their efforts are generally successful.

Undoubtedly, there is a need for a deep reform of the European Union, but not in the direction indicated by the Conference on the Future of Europe, but exactly in the opposite direction. Instead of redefining the words 'democracy', 'responsibility' and 'values', we should retain their pre-Maastricht meaning. There is a need for a new "White Paper on the

Future of the European Union", not based on the "Ventotene Manifesto" by Altiero Spinelli, Ernest Rossi and Eugenio Colorni, but on Robert Schuman's "Pour l'Europe".

If we do not understand this in time, systemic changes will take place in the European Union, which will bring oppression, tears and enslavement to individual nations. There will no longer be space for nation-states or healthy-tissue societies based on the traditional family. Destruction will affect all areas of life, including politics, and citizens will completely lose their influence on decisions.

EUROPA, ABY ISTNIEĆ RZECZYWIŚCIE, MUSI BYĆ RZĄDZONA PRZEZ ZASADĘ RÓWNOŚCI

Robert Schuman uważał, że "podstawowe zadanie i obowiązek polityka polega na obserwowaniu stosunków istniejących między ludźmi jako członkami danej zbiorowości i pomiędzy samymi społecznościami, na oddziaływaniu na te relacje w sensie jak najlepszego zrozumienia i współpracy". Widział w tym warunek prowadzenia skutecznej polityki łączenia narodów w jedną wspólnotę z zachowaniem ustalonych praw i z poszanowaniem demokratycznych reguł funkcjonowania.

Ojciec-Założyciel europejskiej wspólnoty nie wyobrażał sobie innego ustroju niż demokratyczny, również w łonie samej Unii Europejskiej. Ideałem, do którego dążył, była struktura równych sobie państw narodowych, których rządy posiadały mandat społeczny dla sprawowania swojej władzy. "Europa nie może być strefą wpływów eksploatowaną przez jakiegokolwiek dominujące siły polityczne, wojskowe lub ekonomiczne. Lecz aby istnieć

rzeczywiście, musi być rządzona przez zasadę równości praw i obowiązków wszystkich krajów w ten sposób zrzeszonych" - pisał.

Po 1992 roku, kiedy to Europejska Wspólnota Gospodarcza została zastąpiona przez Unię Europejską, zrzeszenie krajów mających stanowić wspólnotę zaczęło coraz bardziej dryfować w kierunku federalistycznej koncepcji komunistów realizowanej pod przewodnictwem Niemiec, które w neomarksistowskich wizjach znalazły sobie narzędzie do podporządkowywania sobie kolejnych krajów niegdysiejszej wspólnoty. Demokrację zastąpiła oligarchizacja. Współczesne struktury unijne nie są demokratyczne, a takie instytucje, jak Komisja Europejska czy Parlament Europejski działając ultra vires jedynie ten brak demokracji pogłębiają. Jesteśmy świadkami próby tworzenia federacji zarządzanej z centrum w Berlinie, która jeszcze nie powstała, a już usiłuje dławić dążenia i aspiracje poszczególnych państw Unii

Europejskiej. Co więcej stara się - o zgrozo! - odbierać należne im prawa.

Tymczasem, jak podkreślał Robert Schuman, "tworzenie Europy tym bardziej nie polega na tym, żeby miejsce gwałtownych rywalizacji terytorialnych zajęła formacja bloków państw satelickich, związanych i ujarzmionych politycznie, ekonomicznie i duchowo". Jeżeli europejskie elity tego nie rozumieją, czeka nas najpierw dryf w kierunku autorytaryzmu, który bardzo szybko przekształci się w totalitaryzm. Ten ostatni będzie trudny zarówno dla prawej, jak i lewej strony sceny politycznej, chociaż może nie wszyscy na tym etapie zdają sobie z tego sprawę.

Robert Schuman nie miał żadnych wątpliwości: "Trzeba, by nowa Europa miała demokratyczne podstawy, by rady, komitety i inne organy znajdowały się pod kontrolą opinii publicznej, kontrolą skuteczną, nieparaliżującą działań i użytecznych inicjatyw". Jaka obecnie jest ta kontrola publiczna? Absolutnie żadna. Rzesze lobbystów o różnej proveniencji czynią wysiłki, aby decydować, co należy narzucić

narodom, które już dawno przestały być suwerenem, i niestety ich starania na ogół kończą się sukcesem.

Niewątpliwie istnieje potrzeba głębokiej reformy Unii Europejskiej, ale nie w kierunku wskazanym przez Konferencję o przyszłości Europy, ale dokładnie w przeciwnym. Zamiast na nowo definiować słowa: "demokracja", "odpowiedzialność", "wartości", powinniśmy utrzymać ich znaczenie sprzed traktatu z Maastricht. Istnieje potrzeba stworzenia nowej "Białej księgi w sprawie przyszłości Unii Europejskiej", ale nie w oparciu o "Manifest z Ventotene" Altiero Spinelliego, Ernest Rossiego i Eugenio Colorniego, ale o "Pour l'Europe" Roberta Schumana. Jeżeli w porę tego nie zrozumiemy, w Unii Europejskiej dokonają się zmiany ustrojowe, które poszczególnym narodom przyniosą ucisk, łzy i zniewolenie. Nie będzie już miejsca na państwa narodowe, czy społeczeństwa o zdrowej tkance oparte na tradycyjnej rodzinie. Destrukcja dotknie wszystkich obszarów życia, również politycznego, a obywatele całkowicie stracą wpływ na podejmowane decyzje.

Waiting for beatification

Humble life, worldly ideas
you watch from above on-going here
Your great faith, modesty of heart, prayer
yes, yes Robert, this is today's battle's layer.

The Schuman Institute was founded in your honor
people will learn all the values, a person we know, inspiration and donor
Today, Venerable, you are waiting for the altars
we send passionate prayers as a gift from the outdoors.

Robert, Robert, show us straight ways
the people of the world are asking, the world has confused legs
Wars in the world, pride and greed without limits
Robert will be a saint, I confidentially say and it's not gimmick.

What a joy it will be, as on a rich wedding day
Even horned souls know Robert Schuman today.

Elżbieta Pawlak

W oczekiwaniu

Pokorne życie, światowe idee
patrzysz z wysokości, co teraz się dzieje.
Twoja wielka wiara, skromność serca, modlitwa
tak, tak Robercie taka to dzisiaj toczy się bitwa.

Na Twoją cześć powołano Instytut Schumana
ludzie poznają wszystkie wartości, osoba nam znana.
Dzisiaj czcigodny, czekasz na ołtarze
gorące modlitwy przesyłamy w darze.

Robercie, Robercie wskazuj proste drogi
proszą ludzie na świecie, świat pomylił nogi.
Wojny na świecie, pycha i zachłanność bez granicy
Robert będzie święty, powiem to w tajemnicy.

Jaka to będzie radość, jakie wesele bogate
Roberta Schumana znajdą dzisiaj nawet dusze rogate

Elżbieta Pawlak.

**Projekt dofinansowany z budżetu
Kancelarii Prezesa Rady Ministrów**

Pomoc Polonii i Polakom za granicą 2023
Animatory Wizerunku Polski w Europie

Dofinansowanie: 120 000 zł
Całkowita kwota: 222 920 zł

Data podpisania umowy:
Lipiec 2023

SCHUMAN OPTICS MAGAZINE

“Service to humanity is an obligation equal to that dictated by loyalty to our nation.”

“Służba ludzkości jest powinnością równą tej, jaką dyktuje nam wierność naszemu narodowi.”

ROBERT SCHUMAN

ISSN: 2956-4484

Copyright © Instytut Myśli Schumana

Redakcja wyraża zgodę na przedruki pod warunkiem podania źródła.

The editors agree to reprints provided the source is acknowledged.